

ปฐมบท

ว่ากันว่า...การแต่งงานคือจุดเริ่มต้นของคนสองคนที่ตัดสินใจใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน ส่วนการหย่าร้างนั้นคือจุดสิ้นสุดของการใช้ชีวิตคู่ เมื่อมีการหย่าร้างก็หมายถึงคนสองคนได้ตัดสินใจยุติความสัมพันธ์และต่างคนต่างไป ต่างก็มีชีวิตเป็นของตัวเอง...ทว่าการหย่าร้างอาจจะไม่ใช่ว่าจุดสิ้นสุดก็เป็นได้

“ทะเล...ห้อง เคทห้องเธอคะพี่หมอ”

น้ำเสียงตื่นตะลึงนั้นถามขึ้นมาขณะที่ใบหน้าของผู้ถามนั้นซีดเผือดไว้สั้เลือดไปแล้ว

พี่หมอของคนถูกถามพยักหน้าแทนการตอบรับก่อนจะยื่นมือไปกุมมือคนที่กำลังตกใจ

“ลูกนะเป็นของขวัญจากฟ้าที่ไม่ใช่ทุกคนหรือกนะจะมี หลายคนที่เขาอยากมีแต่ไม่มีนะเยอะเยอะไป เรามีแล้วต้องยินดีและก็ต้องดูแลเขาให้ดี เข้าใจมั๊ย”

“เคท เคทรู้คะพี่หมอ แต่...” หญิงสาวตอบกลับก่อนจะเงยไป

เพราะพูดไม่ออก สมอมันดีไปหมด เธอไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร

เธอไม่รู้ว่าจะบอกคนตรงหน้าอย่างไร เธอท้อง...ท้องในขณะที่เพิ่งจะ
เซ็นใบหย่ากับพ่อของลูกไปเมื่อวานนี้เอง

สถานะของเธอตอนนี้คือแม่ฝ่ายหมาดๆ แล้วเธอจะมีลูกตอน
ไม่มีสามีเนี่ยนะ!!!

เธอไม่ได้เสียใจที่เจ้าตัวเล็กมาแอบนอนขดอยู่ในห้องรอวันลืมตา
ดูโลก แต่เธอกำลังซ็อก...ตอนที่พี่ป้าหน้าอาบุญย่าตายายอยากให้มาเกิด เจ้า
ตัวเล็กกลับไม่มีวีแววจะมา แต่พ่อกับแม่ตัดสินใจหย่ากัน เจ้าตัวเล็ก
กลับมาแสดงตัวทันที

‘หนูจะแสดงตัวก่อนแม่จะเซ็นใบหย่าก็ได้แหละลูก ทำไม่ต้องมา
แสดงตัวตอนแม่หย่าแล้วแบบนี้...อ๊ิตาพ่อบ้าของหนูก็ไม่รู้ไปเรดที่ไหน
แล้วเนี่ย’ คริสฐา มากริต้า อัศรากุล หรือเคท ลูกเลี้ยงสาวไทย-จีน-
รัสเซีย ว่าที่คุณแม่หมาดๆ เอ่ยออกมาแค่เพียงในใจพร้อมกับลูบหน้าท้อง
ไปด้วย

พี่หมอของคริสฐาอย่างแพทย์หญิงรันจนา ซึ่งเป็นทั้งแฟนของ
พี่ชายและเพื่อนของอดีตสามีของหญิงสาวทราบดีถึงเรื่องราวของน้องสาว
คนรัก เธอยื่นมือมาจับมือคนที่นอนให้น้ำเกลืออยู่บนเตียงที่หมดสติจน
ถูกพาตัวมาโรงพยาบาลขณะยื่นคูดอยู่ในร้านน้ำปั่น ก่อนจะเอ่ยถามด้วย
น้ำเสียงปลอบประโลม

“ใจเย็นๆ นะ พี่รู้ว่าน้องเคทกังวลอะไร แต่เชื่อพี่นะทุกปัญหาจะมี
ทางออก โทร. คุณกันแล้วก็ปรึกษากันดีๆ สองหัวดีกว่าหัวเดียวนะ”

“แต่เขา...”

“น้องเคทเคยบอกพี่ว่าถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้น้องคิลอยู่กับพ่อแม่
แท้ๆ มีครอบครัวที่สมบูรณ์ ขนาดน้องคิลที่เป็นแค่หลานเรายังอยากให้ออก
อยู่กับพ่อแม่ทั้งที่เรารักและอยากจะได้ดูแลน้องคิลต่อ แล้วเจ้าตัวเล็กนี่ล่ะ

นี่ลูกแท้ๆ เลยนะ จะใจดำให้เขาขาดพ่อได้ลงคอหรือ”

“พี่หมอไม่ต้องมาเป่าหูเคทเลยนะ เคทไม่ได้ใจร้าย เพื่อนพี่หมอต่างหากที่พูดไม่รู้เรื่องแล้วก็คิดอะไรแปลกๆ นะ” หญิงสาวเอ่ยพาดพิงถึงใครคนหนึ่ง ก่อนจะหวนคิดไปถึงจุดเริ่มต้นของการเป็นม่ายและกำลังจะเป็นคุณแม่...จุดเริ่มต้นที่เธอจดจำได้แม่น

๑

สองเดือนก่อน

“พี่จะพาน้องคิลกลับไปอยู่ด้วย” น้ำเสียงที่มุ่มมันและเด็ดเดี่ยว
อย่างคนตัดสินใจมาแล้วของพันเอกคีรี อิชยกุล ผู้ช่วยทูตฝ่ายทหารบก
ประจำกรุงมอสโก ประเทศรัสเซียที่เอื้อนเอ่ยออกมา พาให้หัวใจของหนุ่ม
สาวที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามไหววูบ

ใจหายวาบเมื่อคีรีบอกว่าจะพา ‘น้องคิล’ หรือเด็กชายคีรีกร อิชยกุล
ลูกชายวัยหกขวบเศษของคีรีที่คนทั้งคู่เลี้ยงดูมาแต่อ่อนแต่ออกในฐานะ
ลูกบุญธรรมไปอยู่ที่รัสเซียด้วยกัน นั่นหมายความว่าจากนี้ไปเขาและเธอ
จะไม่ได้เจอเด็กน้อยอีกต่อไปแล้ว

คริสฐาอำปากหมายจะคัดค้าน แต่แล้วก็ต้องหุบปากจับ...แม่
บุญธรรมอย่างเธอไม่มีสิทธิ์มีเสียงมากพอจะไปคัดค้านพ่อแท้ๆ ได้เลย...
ไม่มีสิทธิ์จริงๆ

แน่นอนว่าไม่ใช่แค่คริสฐาที่เป็นเช่นนั้น แต่สามีของหญิงสาว
ร้อยตำรวจเอกคีรินทร์ อิชยกุล หรือผู้กองคีรินทร์ ผู้เป็นน้องชายแท้ๆ

ของคีรีเองก็ไม่ต่างกัน เขาและเธอเป็นแค่พ่อแม่บุญธรรมเท่านั้นจะ
คัดค้านอะไรคีรีได้

“พี่รู้ว่าเคทกับคีร์รักน้องคิลเหมือนลูก แล้วก็เลี้ยงแกมาตลอด แต่
ตอนนี้พี่กับมาซาเข้าใจกันแล้วและทุกอย่างก็เข้าที่เข้าทางแล้ว น้องคิลควร
ได้อยู่กับพ่อแม่ พี่กับมาซาอยากจะชดเชยเวลาทั้งหมดที่หายไปถึงหกปี
ให้ลูก เข้าใจพี่ด้วย” คีรีอธิบายเมื่อรับรู้ได้ถึงปฏิกิริยาของทั้งคู่ ชายหนุ่ม
เองก็ละอายใจไม่น้อยเลยที่พูดออกไป

หกปีก่อนเพราะเมริย่า หรือมาซา ภรรยาสาวชาวรัสเซียของเขา ซึ่งเป็น
เป็นลูกพี่ลูกน้องกับคริสตัญญาผู้ไม่ประสงค์ดีหลอกให้เข้าใจเขาผิดจนฝาก
ลูกชายที่เพิ่งคลอดได้เพียงสามเดือนไว้กับคริสตัญญาที่เป็นญาติผู้หนึ่งเพื่อไป
เคลียร์ปัญหา และได้หายตัวไป เขาจึงต้องตามไปทวงคืนภรรยาและยก
หน้าที่ดูแลเด็กชายคีร์กรให้คริสตัญญา ก่อนจะไร้การติดต่อไปอีกคนจนทำให้
ครอบครัวทางนี้ที่รอโอกาสอยู่แล้วสบโอกาสคลุมถุงชนคริสตัญญา กับ คีรีรินทร์
เพื่อรับเด็กชายคีร์กรเป็นลูกบุญธรรม

หกปีที่เดียวที่ทั้งคู่ต้องทิ้งอะไรหลายอย่างเพื่อเด็กชายคีร์กร แต่
ตอนนี้คีรีกลับมาพูดทำร้ายจิตใจจะพรากเด็กชายคีร์กรไปจากพวกเขา ช่าง
น่าละอายจริงๆ

“เคทรักน้องคิลค่ะ ไม่รู้ว่าขาดน้องคิลไปเคทจะเป็นยังไง แต่เพื่อ
สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับน้องคิล น้องคิลควรได้อยู่กับพ่อแม่แท้ๆ ของแก
ถ้าพี่คีรีตัดสินใจแล้วเคทก็ไม่ขัดข้องค่ะ”

“ผมด้วย น้องคิลอยู่กับพ่อแม่ต้องมีความสุขกว่าอยู่กับพวกเรา
แน่ๆ แต่ยังไงขอให้ผมกับเคทยังเป็นพ่อคีย์กับแม่เคทได้มั้ง ไม่ชินเป็น
อาคีย์เลย” คีรีรินทร์ยื่นมือมากุมมือคนเป็นภรรยาไว้ แม้ว่าเขาและเธอจะ
แต่งงานกันเพราะความเห็นชอบของผู้ใหญ่และเพราะเด็กชายคีร์กร แต่
ถึงอย่างไรหน้าทีปลอมใจภรรยาก็คือหน้าที่ของสามี

ศิริที่ไม่อยากให้ทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบถอนใจก่อนจะเอ่ยขึ้น
ราวกับเพิ่งคิดขึ้นมาได้ “จริงสิ คีร์ เกท ตั้งแต่กลับมาที่ยังไม่ได้ขบใจ
ทั้งสองคนเลย ขบใจนะที่ช่วยดูแลน้องคิล ขบใจจริงๆ”

“ขบจงขบใจอะไรกัน เจ้าคิลก็หลานผม อาดูแลหลานทำไมต้อง
ขบใจ”

“นั่นสิคะไม่เห็นต้องขบใจเลย มาชากับเคทก็เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน
มาช่าฝากน้องคิลไว้กับเคท เคทก็ต้องดูแลอยู่แล้ว ถ้าพี่ศิริอยากขบคุณ
จริงๆ หลังจากนั้นก็ดูแลน้องคิลดีๆ แล้วก็หาเพื่อนเล่นให้น้องคิลด้วย น้อง
คิลร่ำร่าอยากมีน้องมาพักใหญ่แล้ว เคทกับคีร์ไม่มีน้องให้แกลเล่นด้วย
น้องคิลต้องเหงาหลายปี พี่ศิริต้องรีบๆ มีน้องให้น้องคิลนะคะ” ศิริขลุ
แสรับเข้าแหงกกลมเกลื่อนความเสียใจ “แว่วๆ ว่าน้องคิลอยากมีน้องสาว
นะคะ ฝาแฝดก็ดีนะ”

“พี่กับมาช่าก็คิดๆ ไว้อยู่ ว่าแต่เราสองคนเออะ ต่อไปไม่มีน้องคิล
อยู่ด้วยคงจะเหงากันแน่...ไม่คิดจะมีสักคนสองคนไว้คลายเหงาเธอ”

“ก็ถามกันแต่แบบนี้ละ” หญิงสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงเหนียวหนำ
ก่อนจะบ่นราวกับอัตโนมัติ “ลูกนะไม่ใช่หมาใช่แมว นึกอยากมีก็หามาเลี้ยง
ได้เลยนะ ถ้าเขาไม่ยอมมา บังคับให้มาเขาก็ไม่มาหรอก เลิกถามกันสัก
ทีเถอะคะ”

“เออ...พี่ขอโทษนะ พี่ไม่รู้ว่ามีคนถามบ่อย” ศิริที่รู้ว่าตัวเองอาจจะ
ไปพูดแทงใจดำอีกฝ่ายเอ่ยก่อนจะรีบเปลี่ยนเรื่องอย่างคนอยู่เป็น “เออ
จริงสิ คีนี่พี่ว่าจะพาน้องคิลกับมาช่าไปกินข้าวนอกบ้าน เราสองคนไป
ด้วยกันสิ”

“ผมมีธุระแล้ว ไปด้วยไม่ได้หรอกครับ”

“เคทเองก็มีนัดกับพี่หมอแล้ว พี่ศิริกับมาช่าพาน้องคิลไปเถอะคะ
พ่อแม่ลูกจะได้คุ้นชินกันมากขึ้น”

“เสียตายจั่ง ไว้คราวหน้าแล้วกัน ก่อนที่กลับไปก็ต้องได้ไปกินข้าวกับเราสองคนนะ” คีรีไม่รบเร้า ชายหนุ่มลุกออกไปเมื่อได้ยินเสียงเรียกของภรรยาสาวที่ตั้งแวงมาจากสนามหญ้าหน้าบ้าน ทั้งให้สองสามีภรรยาที่แต่งงานกันเพราะความเห็นชอบของผู้ใหญ่ไว้เพียงลำพัง

ดวงตาคู่หวานทรงเสน่ห์ที่ถ่ายทอดพันธุกรรมมาจากมารดาชาวรัสเซียมองผ่านผนังกระจกไปยังสนามหญ้าที่ตอนนี้มีเมรีย่า คีรี และเด็กชายคีร์กรกำลังวิ่งเล่นกันอยู่อย่างสนุกสนาน รอยยิ้มของเด็กชายคีร์กรทำให้คีร์ชวลลึ้มตาม การได้อยู่กับพ่อแม่คือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับหนูน้อยคนนี่ ขอเพียงแค่เด็กน้อยมีรอยยิ้มเธอก็มีความสุขแล้ว แม้ว่าหลังจากนี้จะไม่ได้อยู่ด้วยกันเหมือนที่เป็นมาตลอด

มือหนายื่นมาตบไหล่คนที่ยืนยิ้มอยู่ ทว่านัยน์ตาเศร้า ก่อนจะเอ่ย “ไม่อยู่สามวันนะ ดูแลตัวเองดีๆ ด้วย”

“งานใหญ่?” หญิงสาวหันมามองใบหน้าคม คีร์รินทร์เป็นตำรวจปราบปรามยาเสพติด หลายครั้งที่เขาออกจากบ้านไปทำงานเป็นเวลาหลายวัน สองสามวันบ้าง สองสามสัปดาห์บ้าง และทุกๆ ครั้งเขาก็จะบอกเธอไว้แบบนี้เสมอ และทุกๆ ครั้งเธอก็จะถามอย่างนี้เช่นกัน

“ก็หนักเอาการ แต่สบายใจได้ ยิ่งไงก็กลับมาทันท้องเจ้าคิดได้แน่นอน”

“ให้มันจริงเถอะ”

“เคยพูดแบบนี้แล้วมาไม่ได้มัยยะัยจั้น” เขาพูดก่อนจะยกไหล่และเอ่ยกระซึกเข้าแหย่ “ไปละ อย่านอนร้องไห้ละ ไม่ได้อยู่ปლობ”

“ใครเขาจะให้ปლობ เหอะ” หญิงสาวหันหลังให้อย่างกระแจะ-กระงอด เธอไม่อยากเป็นฝ่ายมองเขาเดินจากไป ด้วยกลัวว่าเขาจะไปแล้วไปลับไม่กลับมาหาเธออีก เธอจึงเป็นฝ่ายหันหลังให้เขาเสมอ

แม้ไม่พูดอะไรออกไป แต่คีร์รินทร์ก็รับรู้และเข้าใจได้เสมอ ก็เป็น

อย่างนี้ประจำนั้นละ

หลายคนเห็นท่าทีของทั้งคู่คงจะแปลกใจอยู่บ้าง ไม่ก็คิดว่าเป็นคู่รักที่น่ารักและเข้าอกเข้าใจกันดี แต่ความจริงแล้วไม่ใช่เลย แม้หลายอย่างจะเหมือนเข้าใจได้โดยไม่ต้องพูด แต่ก็มีย่างหนึ่งที่ยังคู่ไม่เคยพูดกัน นั่นก็คือเรื่องของความรักที่ทั้งคู่จะตัดสินใจเสียกินว่าเป็นรักแบบใด

เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน เจ้าสาวคนสวยผู้เป็นพ่อตัดสินใจพามาตามมารีน่า ภรรยาชาวรัสเซียและลูกชายลูกสาวกลับมาสร้างบ้านอยู่ตรงข้ามกับบ้านของเพื่อนสนิทอย่างผู้กำกับคมกริช จากที่เคยคิดจะใช้ชีวิตอยู่กับภรรยาและลูกที่รัสเซีย

คริสฐาในวัยเพียงสามขวบที่เพิ่งมาไทยเป็นครั้งแรกก็มีศิรินทร์เป็นเพื่อนคนแรกและแทบจะเป็นคนเดียวที่คริสฐายอมเล่นด้วย ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายจึงต้องการให้ทั้งคู่เป็นเพื่อนเล่น ดูแลกันมาตลอด ดังนั้นแล้วระหว่างเธอกับศิรินทร์จึงเติบโตมาอย่างเพื่อน อย่างพี่น้อง ไม่ได้มีเรื่องราวความรักโรแมนติกเหมือนเจ้าสาวคนสวยผู้เป็นพ่อที่บังเอิญเจอมาตามมารีน่า และตกหลุมรักจนเริ่มต้นตามจีบและฝ่าฟันจนได้แต่งงานกัน ทั้งที่ก่อนหน้านี้มันอยู่ห่างกันคนละซีกโลก

เธอกับเขาอยู่ใกล้กันในทุกช่วงเวลา เมื่อต้องแต่งงานกันจึงเป็นเรื่องยากที่ทั้งสองจะรับรู้ถึงความรู้สึกระหว่างกัน และไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นปลูกต้นรักกันอย่างไร เพราะความสัมพันธ์มันเกินจุดนั้นไปแล้ว

ข่าวคราวที่เจียบหายของศิริและเมริยา และเพื่อไม่ให้เด็กชายตัวน้อยต้องรู้สึกขาดพ่อกับแม่ คริสฐาจึงต้องรับบทแม่และภรรยา ศิรินทร์เองก็ต้องรับบทพ่อและสามี เวลาส่วนใหญ่ก็คือการทำหน้าที่พ่อกับแม่ให้แก่เด็กน้อย ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จึงแทบไม่สืบหน้า...ถ้าไม่มีศิรกรักไม่รู้ว่าคุณสมบัติของทั้งคู่จะเป็นเช่นไร...

ดวงตาคู่หวานมองไปยังเด็กชายศิรกรอีกครั่งก่อนคริสฐาจะถอน

ใจ...หรืออิสระที่เธอเคยฝันหากำลังจะมาเยือนเธอแล้วจริงๆ

แล้วตอนนี้เธอต้องการมันหรือไม่ หญิงสาวรู้สึกท้อสมองชาวโพลนไปหมด เธอไม่สามารถตอบคำถามนี้ได้ มันลึบสนไปหมด

เธอรักศิรินทร์นั่นหรือ คำถามนี้เธอก็ทำคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ มันลึบสนยิ่งกว่าคำถามก่อนหน้าเสียอีก เธอไม่รู้ว่าเธอรักศิรินทร์ หรือแค่ผูกพัน...ไม่รู้จริงๆ

วันเวลาผ่านไป พลอแป็บเดียวก็ถึงเวลาที่เด็กชายศิรินทรต้องเดินทางแล้ว

ศิรินทรจากดอกมวงคนร่างสูงที่นั่งของๆ ให้ตัวอยู่ในระดับสายตาของหนูน้อยศิรินทรด้วยความหมั่นไส้ ปากบอกว่าจะไม่อยู่สามวัน แต่เอาเข้าจริงแล้วหายไปเป็นสัปดาห์ กว่าจะกลับมาที่วันที่เด็กชายศิรินทรต้องเดินทางชะอย่างนั้น...น่าโมโหหนักเชียวนะ

“คิล พ่อคีย์ขอโทษนะที่หายไปหลายวัน กว่าจะกลับมาที่วันที่คิลจะไปแล้ว”

“พ่อคีย์ชอบเบียร์ตลอดนั่นละ คิลชินแล้ว ให้อภัยได้ครับ” เด็กชายศิรินทรเอ่ยกับพ่อบุญธรรมที่เพิ่งจะโผล่มาหลังจากหายไปหลายวัน ก่อนจะยกไหล่ “คิลรู้ว่า ความจริงแล้วที่หายไปนะ หายไปทำใจใช้มัยล่ะต่อไปไม่มีคิลอยู่ด้วยแล้ว พ่อคีย์ต้องแอบร้องไห้แน่ๆ เลย”

“ทำเป็นรู้ไป ลูกผู้ชายเขาไม่ร้องไห้เพราะเรื่องแค่นี้หรอกนะ”

“หึ อย่าให้คิลรู้ก็แล้วกันว่าคิลไม่อยู่แล้วพ่อคีย์ร้องไห้ซี้มูกโป่ง”

“ไม่มีทางหรอกเจ้าหนู” ศิรินทรเอ่ยพลางยกมือยี้มมเจ้าหนูน้อยอย่างที่เคยทำมาโดยตลอด รอยยิ้มบางๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้าคม ก่อนที่ชายหนุ่มจะรวบร่างเล็กเข้ามากอด “ต่อไปไม่มีพ่อคีย์คอยให้แกล้ง ไม่มีแม่เคทคอยปรามแล้ว อย่าดื้อกับแต่ดื่กับมามีนะเจ้าหนู พ่อคีย์รัก

คิลนะ โทร. หาพ่อคีย์กับแม่เคทบ่อยๆ ด้วยล่ะ”

“ครับ คิลก็รักพ่อคีย์ รักแม่เคท คิลไม่อยู่พ่อคีย์ต้องดูแลแม่เคท
ดีๆ นะ”

“ถ้าคิลสัญญาจะเป็นเด็กดีไม่ดื้อ พ่อคีย์ก็สัญญาว่าจะดูแลแม่เคท
อย่างดี”

“อ้อ คิลจะเป็นเด็กดีครับ” หนูน้อยตอบรับก่อนที่สองพ่อลูกจะผละ
ออกจากอ้อมกอดกันและกัน และยกมือขึ้นชนก้านั้นทำสัญญาระหว่างลูก
ผู้ชาย จากนั้นเด็กชายคิรกรก็ผละไปหาแม่เคทของตน

หญิงสาวนั่งลงและกอดตลาลูกชายตัวน้อยที่กำลังจะจากอ้อมกอด
ของเธอไปอยู่กักรอบครัวที่แท้จริง สีหน้ากลับความรู้สึกเต็มที่ “แล้วแม่
เคทจะไปเยี่ยมนะครับ”

ทันทีที่ผละจากร่างเล็ก หญิงสาวก็หันไปบอกแก่เมรียาและโอบ
กอดกันก่อนที่การจากลาจะเกิดขึ้นจริงๆ ในวินาทีต่อมา “ฝากความคิดถึง
ถึงคุณตาด้วยนะมาซา”

ร่างบางยื่นมองจนเครื่องบินที่ทั้งสามคนโดยสารห่างออกไปลับตา
จึงตัดใจหันหลังให้ ดวงตาคู่หวานที่เต็มไปด้วยหยาดน้ำตามองไปหน้าคน
ข้างๆ ที่คล้ายกับมีเรื่องให้ครุ่นคิด ก่อนจะเช็ดน้ำตาที่ไหลลงหน้าตัวเอง

“เคทนี่กว่าคีย์จะร้องไห้ซะอีก นี่กว่าจะมีคนร้องไห้เป็นเพื่อน”

“บังเอิญไม่ได้ชอบเป่าปี่”

“เหอะ แล้วนี่เป็นอะไร มีเรื่องที่ต้องกังวลหรือ ทำหน้าคิดหนักอยู่
ตลอด”

“ก็...นิดหน่อย” คีรินทร์ตอบก่อนจะยกไหล่ “ช่างเถอะ มันอาจจะ
ไร้สาระเกินไป กลับเถอะ”

คิริชฐามองตามแผ่นหลังของคนที่เดินนำออกไปด้วยความแปลก
ใจ...เขาดูแปลกไปจากเดิม ไม่เหมือนคีรินทร์คนเดิมที่เธอรู้จัก

คีรินทร์ก้าวนำคริสฐามาจนถึงลานจอดรถของสนามบินก่อนจะหยุด
ราวกับตัดสติใจได้ในนาทีต่อมาจึงเอ่ยเรียกคนที่เดินตามหลังมาโดยไม่
หันหน้ามามอง “เคท”

“อะไร”

“หย่ากันเถอะ” ชายหนุ่มเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงที่ไม่แสดงความ
รู้สึก ไม่แม้แต่หันมามองคนที่รับฟัง ก่อนจะเอ่ยต่อโดยไม่รีรอให้หญิงสาว
ได้ตั้งตัว “ไม่มีคิลแล้วก็ไม่มีความจำเป็นต้องฝืนอยู่ด้วยกันอีก”

“คีร์”

“เธอเคยบอกว่าถ้าหมดหวังเรื่องคิล เธออยากจะทำงานมีชีวิตอิสระ
ไปไหนก็ได้ ทำอะไรก็ได้ไม่ใช่เหรอ ตอนนั้นก็หมดเรื่องคิลแล้ว ถึงเวลาคืน
อิสรภาพแล้ว ไม่คิดแบบนั้นเหรอ”

คริสฐาหนึ่งอิงราวกับมีคนเอาค้อนปอนด์มาทุบหัวซ้ำๆ เมื่อลอง
รวบรวมสติและคิดทบทวนกับสิ่งที่ได้ยิน...เขาพูดเรื่องหย่าอย่างนั้นหรือ

พูดโดยที่ไม่แสดงความรู้สึกอีกด้วย...เขาไม่ได้อยากให้เธออยู่ใน
ฐานะภรรยาต่อไปอย่างนั้นใช่ไหม

“แรกเริ่มเราแต่งงานกันเพราะคิล ตอนนี่คิลได้กลับไปอยู่กับ
ครอบครัวที่แท้จริงแล้ว เราก็ควรเดินไปตามทางที่แต่ละคนเคยวาดฝัน
ไว้...จริงมั๊ย”

“คะ...คีร์ตัดสติใจดีแล้วเหรอ”

“อ้อ” คำว่าอ้อคำเดียวเป็นการตอบกลับคำถาม

หญิงสาวตั้งสติเมื่อได้ยินคำตอบที่ต้องการก่อนจะพยักหน้าให้
“โอเค...เราหย่ากัน วันไหนดีล่ะ...วันนี้เลยมั๊ย”

“วันนี้เลยก็ดี ถ้าช้าพวกผู้ใหญ่รู้เข้าจะไม่ดี” เขาตอบมาราวกับไม่รู้
ถึงความนัยที่หญิงสาวสื่อ...เธอแค่ประสงค์ แต่เขากลับตอบราวกับว่าเธอ
ต้องการคำตอบจริงๆ

๑๘ ● รักงุ่นงันกับคุณ(อดีต)สามี

ได้...ในเมื่อเขาตัดสินใจแล้ว เธอก็จะทำตามที่เขาต้องการ
วันนี้จะเป็นวันสุดท้ายของการเป็นสามีภรรยากัน...นี่คือสิ่งที่เขาเป็น
ฝ่ายเลือกเอง

๒

ดวงตาคู่หวานของคริสชูลาจ้องไปสำคัญการหย่าซึ่งวางโซว์หรา
อยู่บนโต๊ะในห้องนั่งเล่นของบ้านอย่างไม่ยอมมละสายตา

นับจากนี้เธอไม่ใช่ นางคริสชูลา มาการิต้า อิชยกุล อีกต่อไปแล้ว
ทุกอย่างมันเกิดขึ้นรวดเร็วโดยที่ตัวเธอเองไม่สามารถควบคุมได้...เธอเซ็น
ใบหย่าไปโดยไม่ได้คิดพิจารณาอะไรเลย ในสมองมีแต่คำว่าในเมื่อเขา
ต้องการเธอก็จะทำให้

ขวามือของหญิงสาวตอนนี้มีคุณนายนรินผู้กลายเป็นอดีตแม่สามี
นั่งอยู่ ขณะที่ด้านซ้ายเป็นมาตามมารีหน้าคุณแม่ชาวรัสเซียของเธอ ทั้งสอง
ท่านตรงดิ่งมาที่บ้านทันทีที่เธอโทร. ไปบอกว่าเธอและคีรินทร์ได้ตัดสินใจ
หย่าร้างกันแล้ว จนกระทั่งบัดนี้คุณนายนรินและมาตามมารีหน้าก็ยังคงบ่น
โวยวายไม่หยุด

“ทำไมถึงได้ตัดสินใจกันแบบนั้น ไม่กลัวพ่อแม่จะหัวใจวายรีงซะ
เด็กพวกนี้ ทำอะไรไม่ปรึกษาพ่อกับแม่ น่าตืจริง ๆ เลย”

แม้ว่าทั้งคู่จะโวยวาย แต่คริสชูลาก็ทำได้เก็บมาใส่ใจ สติและสมาธิ

ยังคงอยู่กับใบหย่าบนโต๊ะจนกระทั่งได้ยินเสียงพวงกุญแจกระทบกันดังมาจากบันได เธอจึงละลายตาไปมอง

เป็นเขานั่นเอง...เขาไม่ได้ลงมาตัวเปล่า แต่สะพายกระเป๋าเป้ใบโตลงมาด้วย

“นั่นแกจะไปไหนตาคี๋ย”

“ไปทำงานสิครับ จะให้ไปไหนล่ะ” ศีรินทร์ตอบกลับราวกับไม่ได้มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น ก่อนจะยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ “ไปนะครับ สวัสดิ์ครับ”

“อ้อ บ้านนี้ผมยกให้เคตนะ แม่ให้ทนายจัดการให้ด้วย” เขาทิ้งท้ายก่อนจะก้าวเดินออกจากบ้านไปโดยไม่หันกลับมา คนที่นั่งมองอยู่ได้แต่พากันงุนงงไปตามๆ กันว่ามันเกิดอะไรขึ้น

“เคท ได้ทะเลาะอะไรกันรีเปล่า”

“เปล่าค่ะแม่ ไม่ได้ทะเลาะอะไรกันเลย แต่ช่างเขาเถอะค่ะ เขาจะไปไหน ทำอะไรก็ช่างเขา เคทกับเขาไม่เกี่ยวกันแล้ว หลังจากนั้นชีวิตเคทจะเป็นอิสระ แค่นี้ผมายเคทไม่ตายหรอก” หญิงสาวตอบกลับก่อนจะหยิบใบหย่าและลูกเดินไปยังบันได ราวกับไม่ได้รู้สึกอะไรกับการเดินจากไปของศีรินทร์แม้แต่หน่อย

คุณนายรินและมาตามมารีน่าได้แต่จ้อง แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากทอดถอนใจให้กัน

สาวร่างบางเดินเข้ามาภายในห้องที่ยังคงสภาพเดิม ก่อนที่สายตาจะเหลือบไปเห็นกระดาษโพสต์-อิตแปะอยู่บนบานกระจกโต๊ะเครื่องแป้ง หญิงสาวก้าวเข้าไปใกล้ๆ และอ่านข้อความบนนั้นก่อนจะนั่งไป

‘Every ending has a new beginning. ทุกๆ จุดจบ คือ ลัญญาณแห่งการเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง...สักวันเราจะเริ่มต้นใหม่กันด้วยรักและความเต็มใจ’

ปฏิเสธไม่ได้ว่าเธอไม่เข้าใจสิ่งที่ศิรินทร์ต้องการสื่อ แต่สิ่งที่เธอเข้าใจมันจะเป็นความหมายเดียวกับที่เขาสื่อหรือไม่ อันนี้เธอไม่รู้

หญิงสาวเบนสายตาดูหน้าโดยไม่คิดจะเก็บกระดาษโน้ตที่คนจากไปทิ้งไว้ให้ แล้วก้าวไปเปิดตู้เสื้อผ้าก่อนจะจัดแจงเก็บเสื้อผ้าข้าวของของตนใส่กระเป๋าสัมภาระบ้าง

“สักวันอย่างนั้นเหอหะ เหนะ มันไม่ง่ายหรอกตาบ๊า”

คริสฐาไม่ใช่ผู้หญิงบอบบางที่ดูบอบกเล็กแล้วจะเสียใจร้องไห้ฟูมฟาย โอเค! ในตอนแรกเธออาจจะตกใจ คิดอะไรไม่ออกอยู่บ้าง แต่โน้ตที่ศิรินทร์ทิ้งไว้ก็ทำให้ทุกอย่างจางหายไป

ในความคิดของคริสฐาสິงที่ศิรินทร์ต้องการจะสื่อทั้งหมดก็คือยกบ้านให้เธอ ให้เธออยู่ที่นี่เพื่อรอเขากลับมาเริ่มต้นใหม่ด้วยกันในสักวันหนึ่ง...ซึ่งก็ไม่ว่าเมื่อไหร่

แต่ถ้าเธอทำตามนั้น เธอก็ไม่ต่างจากของตายที่เขาหันมาเมื่อไหร่ก็ยังวางอยู่ที่เดิมนะสิ...ฝันไปเถอะ

นั่นไม่ใช่สไตล์ของเธอ ศิรินทร์จะต้องสำนึกกับการคิดว่าเธอเป็นของตาย และต้องเสียดายจนแทบบ้าที่กล้าบอกเลิกเธอด้วยความคิดบ้าๆบอๆ

และสิ่งที่หญิงสาวทำเป็นอันดับแรกหลังจากเห็นโน้ตของอดีตสามีก็คือการตัดสินใจเก็บกระเป๋าและออกไปจากอะไรเดิมนๆ และที่เดิมนๆ ที่เคยอยู่ เขาจะให้เธอรออยู่ที่นี้เธอก็จะไม่รอ...แล้วเขาจะได้รู้ว่าไม่ควรลืมนึกขอเลิกกับเธอ

สัปดาห์ต่อมา

ว่ากันว่าอยากทำให้ใครเสียดายก็ต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดูดีขึ้น ยิ่งถ้าอยากให้แฟนเก่า สามีเก่า หรือคนลืมนึกเสียดายเล่น เพื่อความ

สะใจเล็กๆ น้อยๆ ก็ต้องทำให้ตัวเองสวยขึ้น ดูดีขึ้นเสียก่อน คริษฐาเอง ก็เริ่มต้นทุกอย่างด้วยการเปลี่ยนแปลงตัวเองเช่นกัน

แม้ม่ายหมาดๆ ที่วันนั้นแตกต่างไปจากเดิมเดินตรงเข้ามาภายในร้านอาหารเจ้าประจำที่มักเป็นที่นัดเจอกันระหว่างเธอกับเพื่อนสนิท ก่อนจะมองหาเพื่อนที่นัดกันไว้ ทันทีที่รู้สึกัดของเพื่อนที่นัดไว้หญิงสาวก็ก้าวเข้าไปหาพร้อมกับส่งเสียงทักทันที

“ไฮ”

“อุแม่!!! เกิดอะไรขึ้นคะคะนี่ ผมยาวสลวยจนตัดู้อัจฉาของหล่อนทำไมเหลือแค่นี้ แล้วดูซิเนี่ย แต่งหน้าด้วย ปกติเบาๆ ไม่ใช่เหวอลูกสาวทำไมตอนนี้หล่อนสวยเบอร์นี้ได้ล่ะ” เสียงที่ดัดดีให้ดูอ่อนกว่าน้ำเสียงจริงของชายหนุ่มหัวใจสาวเอ๋ยทัก พร้อมกับมองคนที่ปรากฏกายขึ้นตรงหน้าอย่างพิจารณา

วันนี้คริษฐาแตกต่างไปจากคริษฐาคณเดิมมาก ผมยาวสลวยที่หญิงสาวมักจะมัดเป็นทรงดั่งโงะครึ่งหัวถูกซอยสั้นส์ไลซ์ปลายผมไล่ระดับ ผมนั้นหน้ากลายเป็นหน้าม้ายาวปาดข้าง

ใบหน้าที่ไม่ค่อยจะเต็มแตงมากนักวันนี้ถูกแต่งแต้มเสียจนแปลกตา ไม่ต้องพิจารณาอย่างถี่ถ้วนก็มองออกว่าคริษฐาคณนี้แตกต่างไปจากปกติ จากลูกหวานซอ่อนเปรี้ยวกลายเป็นลูกสาวเท่ๆ ลุยๆ จนสังเกตได้... เกิดอะไรขึ้นกับคริษฐาเพื่อนรักของเขา

“เกิดอะไรขึ้นกับหล่อนคะคะนี่ ตอบ!!!”

“จะเอาตรงๆ?” คริษฐาถามกลับพร้อมกับแสดงสีหน้าขบขันเมื่อเห็นว่าเพื่อนหนุ่มหัวใจสาวคนสนิทของตนอย่างกริณกรหรือเกรซซึ่มสีหน้าตกตะลึงกับความเปลี่ยนแปลงของตนขนาดไหน

“ก็ตรงๆ ลียะ เต๋ียวแม่ฟาดคะนี่”

“ตรงๆ ก็คือ...ผิว-ทิ้ง” คริษฐาเอ่ยซ้าๆ ซัดๆ ก่อนจะพูดย้ำอีกครั้ง

“อ่านปากคริสฐานะคะนั่งตุ้ต ผัว-ทิง-คะ”

“ยัยเคท! อย่ามาล้อเล่นนะแก มันไม่ขำนะเว้ย”

“ก็ไม่ได้พูดให้ขำ พูดความจริงซัดๆ เลยอีเจ้” หญิงสาวบอกแล้วก็ยกไหล่ “แต่ฉันไม่แคร์เว้ย แกไม่ต้องตกใจ”

“จะไม่ให้ตกใจได้ยังไงวะ เล้ามายัยเคท แกต้องเล้ามาเดี๋ยวนี้ ก่อนที่ฉันจะออกแตกตาย เดี่ยวนี้!!!”

“ไม่เล้า...รอยัยเจี้ยบกับไอ้ปรานมาก่อนฉันจะได้ไม่ต้องเล้าหลายที โอเค?”

“ยะ แล้วแต่หล่อนเลยยะ” กรินयरตอบรับอย่างประชิดประชัน แต่ก็ไม่ใช่ซีต้อ ด้วยรู้ว่าเซ้าซีแค้ไหนคริสฐาก็จะไม่ตอบจนกว่าเพื่อนอีกสองคนจะมาถึง คริสฐาเป็นอย่างนี้เสมอ

“แล้วนี่ไอ้ปรานกับนั่งลูกเจี้ยบไปไหนเนีย นัดกันชะดิบตี ออกจากบริษัทมาก็พร้อมกัน แต่ทำไมมันยังไม่พากันมาเนีย”

“อย่าบ่นเยอะเลยนำเกอร์ซี”

“ก็ฉันอยากจะรีบๆ ฟังให้เคลียร์ไป ถ้าสองตัวนั้นยังไม่มาแกก็ไม่บอก ฉันจะทำอะไรได้นอกจากบ่น น่องพลอยจำ เจ็ชอขนมหวานๆ มากินแก้หิวเผือกหน่อย” กรินयरว่าแล้วก็สั่งของหวานมาเพิ่มเพื่อปิดปากจนกว่าเพื่อนอีกสองคนจะมาถึง ส่วนคนต้นเรื่องอย่างคริสฐานั้นได้แต่ส่ายหน้าและชวนคุยเรื่องอื่นระหว่างรอเพื่อนสนิทอีกสองคนที่ยังมาไม่ถึง

แต่เล็กจนโตคริสฐามีเพื่อนที่สนิทกันมากเกาะกลุ่มกันมาด้วยกันสามคน คือกรินयर สถาปนิกหนุ่มใจสาวที่มีฝีมือการออกแบบไม่เป็นสองรองใคร จิรชาหรือลูกเจี้ยบ สถาปนิกสาวหัวทิ่มที่หลายคนหลงเข้าใจว่าเป็นสาวหล่อ และปวินหรือปราน สถาปนิกหนุ่มแท้หนึ่งเดียวในกลุ่ม

หญิงสาวและเพื่อนทั้งสามคนเป็นเพื่อนสนิทที่รู้จักกันมาตั้งแต่รุ่นพ่อแม่ เรียนโรงเรียนเดียวกันตั้งแต่อนุบาลจนกระทั่งจบปริญญาตรี

แม้แต่ตอนนี่เอง กรินयर ปวิน และจิรัชาก็ยังคงเกาะกลุ่มทำงานอยู่ที่บริษัทเดียวกัน จะมีก็แต่คริสฐาที่ลาออกจากบริษัทเพื่อมาทำหน้าที่ดูแลเด็กชายศิรกรเต็มตัวหลังจากที่เพิ่งทำงานที่บริษัทได้เพียงแค่ครึ่งปี

สำหรับคริสฐาแล้วเพื่อนทั้งสามคือเพื่อนที่เธอไว้วางใจที่สุด ไม่ว่าจะมีความอะไรเธอก็กล้าที่จะพูดให้อีกสามคนฟังโดยไม่ต้องกลัวว่าทั้งสามคนจะปากโป้งไปบอกใคร ในเวลาที่มีเรื่องให้คิด หรืออัดอั้นไม่รู้จะพูดกับใคร คริสฐาจึงคิดถึงทั้งสามคนก่อนใคร...ดังเช่นวันนี้ที่เธอมีเรื่องให้คิด จนต้องเรียกเพื่อนๆ มารับประทานข้าวเย็นด้วยกัน

รอไม่นานปวินและจิรัชาก็มาถึง กรินयरรีบเปิดประเด็นทันทีก่อนที่คริสฐาจะยอมเล่าให้เพื่อนสนิททั้งสามคนได้ฟังถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น กรินयरซักไซ้อยู่หลายข้อ ก่อนจะมีสีหน้าหมองลงราวกับว่าตนเป็นคนที่ต้องเป็นฝ่ายเสียเอง

“ไม่ต้องตีหน้าเศร้า ฉันไม่ได้เป็นอะไร และที่เล่าให้ฟังเนี่ยไม่ได้จะมาปรึกษาว่าทำยังไงถึงจะมูฟออน หรือทำยังไงสามมีถึงจะกลับมา ฉันเรียกพวกแกมาช่วยคิดว่าฉันควรทำยังไง บอสถึงจะรับฉันกลับเข้าไปทำงานต่างหาก”

“อ้าว แกไม่ได้เรียกพวกฉันมาลอบทรอกเธอ”

“ก็ไม่นะสิ” คริสฐาตอบรับโดยไม่แสดงออกว่าโกหกแต่อย่างใด ก่อนจะยกไหล่ “ฉันไม่ได้เศร้า ฉันมูฟออนได้แล้วะ เรื่องหลวนนะฉันจัดการได้ พวกแกไม่ต้องยุ่ง เรื่องที่พวกแกต้องทำคือคิด คิด คิด ว่าฉันต้องทำยังไงเรื่องบอส”

“แกจะไปเปิดตมอะไร ไร่ปรานมันคุยได้” กรินयरเสนอแนะพลาง กระทั่งคอกใส่ปวินที่เป็นน้องชายภรรยาเจ้าของบริษัท

“เดี๋ยวฉันลองคุยกับพีนิคให้ แต่อาจช่วยอะไรไม่ได้มากนักะ ตอนนีบริษัทกำลังจะเปลี่ยนมือ พีนิคจะให้น้องชายต่างแม่ที่เพิ่งกลับมาจาก

อเมริกามารับช่วงต่อ” ปวินไม่ปฏิเสธที่จะช่วยพูดให้ แต่ก็บอกให้หญิงสาว
เพื่อใจไว้ด้วยเนื่องจากบริษัทที่พวกเขาสามคนทำงานอยู่นั้นกำลังจะเปลี่ยน
มือผู้บริหาร

“ขอใจแก่นะปราน แต่ที่ฉันกังวลคือบอสจะรับเธอ ฉันเคยฝึก
สัญญากับเขานะเว้ย”

“พีนิคไม่คิดมากหรอก เจ็กรักแกอย่างกับน้อง ถ้าพีนิคไม่โอเคฉัน
จะให้เจ็บริมช่วยพูด เรื่องนี้ไม่ต้องกังวล กังวลเรื่องแกจะได้เซ็นสัญญากับ
บริษัทก่อนที่บริษัทจะเปลี่ยนผู้บริหารมัยเถอะ ฉันไม่สนิทกับน้องชาย
พีนิคคนนี้เลย” เพื่อนหนุ่มคนเดียวในกลุ่มบอกก่อนจะมีสีหน้าครุ่นคิด
จากนั้นไม่นานจึงเอ่ยต่อ “เออ ระหว่างนี้แกก็มาช่วยฉันคุมงานก็แล้วกัน
มีผลงานฉันจะได้พูดกับพีนิคได้ง่ายขึ้น”

“โอเค ไม่มีปัญหา เริ่มงานพรุ่งนี้เลยก็ได้”

“เรื่องงานไม่น่ามีปัญหาแล้วนะ วนกลับมาเรื่องผัวอีกทีดิเคท ตกลง
เลิกจริง เลิกขาดมัย” จิรชาแทรกถามหลังจากที่เห็นวีแหวว่าเรื่องงานคง
ไม่มีปัญหาอะไร

คำถามนี้พุ่งตรงจนคริสฐาแทบจะล้าล้าน้ำที่ยกขึ้นมาจิบแก้กระหาย
หญิงสาวถอนใจก่อนจะยกไหล่ “ตอนนี้เลิก อนาคตอาจจะมีเทิร์น ตอบ
ได้แค่นี้”

“แล้วตอนนี้แกกำลังทำอะไรอยู่ หางานทำ ทำตัวสวย คือจะเรียกร้อง
ความสนใจ? หรือว่ามูฟออนจริงๆ จังๆ”

“ฉันหางานทำก็เพื่อหาเงินเพราะคิย์คงไม่ได้ส่งให้แล้ว ส่วนที่ทำตัว
สวยเปลี่ยนลุคเนี่ยก็แค่...สวยให้คนเสียดายเล่น ช่าๆ เท่านั้น”

“สวยให้คนเสียดายเล่น?” ไม่เพียงแค่อิทธิชาที่ไม่เข้าใจ ปวินและ
กริณกรเองก็ถามขึ้นมาพร้อมเพรียงกันด้วยไม่เข้าใจจริงๆ ว่าคริสฐา
กำลังทำอะไร

“พวกแกเคยได้ยินคำว่า สวयीให้ผู้เสียดาเลน่นมัย ฉนนก็กำลังทำอยู่ ฉนนจะสวयी จะเท่ เสน่ห์แรงให้ไอ้คนที่มันกล้าขอหย่าฉนนรู้สึกเสียดาและ หึงจนเลือดขึ้นหน้าให้ได้”

“เฮียศึยน่าจะม่ีเหตุผลของเฮา เต็ยวจบเร่องเฮาก็มา แกจะมาสวयी ให้เฮาเสียดาให้เฮาหึงทำไมวะ ในเมื่อโน้ตที่ทิ้งไว้ก็น่าจะลื่ออยู่แล้ววเฮา จะกลับมว” ปวินที่ม่ีเข้าใจเลยลัคนิดววเพื่อนสาวจะทำแบบนี้ไปทำไมถาม บ้างอย่างเอือมระอว

“เฮาอาจม่ีเหตุผล มีภวกรจจ หรือมีอะไรที่ลัคณูลัคยงทำให้ต้อง ไป อันนั้นเข้าใจ แต่เฮวควรบอกเหตุผลฉนนสิ นีเฮวม่ีบอก เฮวขอหย่าเลย แล้วลื่อววให้ฉนนรอ...แกม่ีคิดววเฮวมองฉนนเป็นของดาเยรหออ รักมัยก็ม่ี เคยพูด แล้วจะมวให้รหออ เหวะ มันม่ีง่ายรหออ ฉนนม่ีไซ้ของดาเย ฉนนมี หัวใจ”

คริชฐวตอบกลับตามความคิดของตัวเองก่อนจะชี้หน้าห้ามปวินที่ อ้าปากจะพูดต่อ “หยุดเลยปรวน แกม่ีต้องเข้าข้างเฮียศึยของแก ถัครว นีจะกลับมาเร่มต้นใหม่กัน ฉนนต้องกำรวบเฮียศึยของแกให้ออยู่หมัด แก ม่ีต้องมาเปลี่ยนความคิดฉนน ถัฉนนม่ีให้บทเรียนเฮวซะบ้าง กลับมาเร่ม กันใหม่ฉนนก็เสียเปรียบอีกสิ”

ปวินฟังจนจบก็พยักหน้าอย่างเสียม่ีได้ “เออ จะทำอะไรแล้วแต่ แกเลยคณนาย แต่ก็อย่าเยอะเกินไป ผวกไว้เคนี้”

“ข่างไอ้ปรวนมันเถอะแก แต่ฉนนเชียร์แกเต็มที เฮียศึยทำม่ีถูกที่ อยู่ดีๆ ก็ขอหย่าแบบนี้ มันต้องสอนให้ลัคนิก”

“ใช่แล้วชะนี ฉนนก็จะช่วย” ภวณยกรและจจรชวที่เห็นด้วยกับความคิดของคริชฐวพวกันสนับสนุน ก่อนที่จะช่วยคิดวิธีทำให้ข่วครวเร่องการ เปลี่ยนแปลงตัวเองของคริชฐวไปถึงหุศิรินทร์

ขณะที่ปวินที่มีศัคดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องของศิรินทร์ได้แต่นั่งถอน

หายใจกับความคิดของเพื่อนสาว...ดูทำไอ้สิ่งที่ศิรินทร์คิดไว้จะผิดไปโง
เลยละ

‘งานหนักแล้วละเฮียคีย์’

๓

ลับดาห์ต่อมา

เพราะความช่วยเหลือของปวิน และผลงานซึ่งเป็นที่ประจักษ์จากการควบคุมและจัดการคนงานในไซต์งานได้อยู่หมดทั้งที่เป็นเพียงผู้หญิงตัวเล็กๆ คริสฐาจึงได้เซ็นสัญญากับบริษัทอีกครั้ง

ร่างสูงโปร่งสวมเสื้อยืดกางเกงยีนดูคล่องตัวก้าวเข้ามาภายในบริษัท NTK Interior Architect ซึ่งเป็นสถานที่ทำงานด้วยใบหน้ามุ่งมั่น

บริษัทแห่งนี้是公司ก่อสร้างครบวงจร ไม่ว่าจะบ้าน คอนโดมิเนียม หรือสถาปัตยกรรมต่างๆ ภายในบริษัทมีทั้งสถาปนิก วิศวกร และทีมงานก่อสร้าง โครงการในความรับผิดชอบของบริษัททั้งในและนอกประเทศ จึงเป็นบริษัทออกแบบและก่อสร้างซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในวงกว้าง คริสฐานี้ก็ย้อนถึงความจริงข้อนี้แล้วก็อดภูมิใจไม่ได้

ในที่สุดก็ได้กลับมาทำงานที่นี่อีกครั้งทั้งที่ไม่เคยวาดฝันว่าจะได้กลับมา...จะไม่ให้ดีใจได้อย่างไรละ

...

สองวันก่อน

‘ที่นี่มีสถาปนิกมากมาย ไม่ขาดแคลน...’ หลังจากที่เงียบมานาน นริศหรือบอสนิคของทุกคนในบริษัทก็เอ่ยขึ้น

ประโยคนั้นของนริศทำเอาคนฟังใจแป้วไม่น้อย ไม่ต่างจากปวินที่นั่งอยู่ข้างๆ เพื่อนสาว ทว่าเพียงไม่กี่นาทีทั้งคู่ก็ต้องอุทานด้วยความตกใจกับคำพูดต่อจากนั้นของนริศ

‘เราไม่ขาดแคลนสถาปนิกฝีมือดี แต่สถาปนิกหญิงที่มีประสบการณ์และสามารถจัดการกับปัญหาของพวกผู้ชายในไซต์ได้อย่างเฉกเรามีน้อยมาก ยินดีที่ได้ร่วมงานกันอีกครั้ง’

‘เฮ้ย... ฟีนิกพูดจริงนะ’

‘ก็จริงนะสิ พวกนายเล่นไปสร้างผลงานกันไว้แล้วแบบนี้พี่จะไม่รับได้ยังไงล่ะ’ นริศชี้แจงก่อนจะส่งยิ้มให้เพื่อนสนิทของน้องชายภรรยา

ไม่รู้ว่าพูดว่าปวินเตรียมการมาดี หรือเพราะคุณสมบัติและนิสัยใจคอของคริสฐากันแน่ที่ทำให้เขายอมรับ แต่จากรายงานการทำงานของคริสฐาที่ปวินพามาช่วยงานที่ไซต์งานก็ทำให้เขารู้สึกได้ว่าคริสฐาเหมาะกับการเป็นสถาปนิกของบริษัทนี้

คริสฐายิ้มอย่างยินดี เธอไม่คิดเลยว่าการที่เธอจัดการกำรารบคนงานที่คิดจะมาคุกคามเธอจะทำให้เธอได้กลับมาทำงานที่บริษัทนี้อีกครั้ง

‘ความจริงแค่เห็นเราที่ไซต์งานวันแรกพี่ก็จะรับแล้วนะ เพราะพี่เห็นพวกเธอมาตั้งแต่สมัยเรียน พี่รู้ถึงความสามารถและศักยภาพของพวกเธอ แต่พี่กำลังจะเปลี่ยนมือให้น้องชายมาบริหาร การจะรับใครเข้ามาพี่ต้องหาเหตุผลก่อน ไม่อย่างนั้นเขาจะหาว่าพี่รับเด็กเส้นเข้ามา พี่ก็เลยให้ลองทำงานก่อนเป็นอาทิตย์ไป’

‘ฟีนิกไม่โกรธเธออะ ที่ครั้งก่อนเคตเลือกลาออก’

‘ทุกคนมีเหตุผลของตัวเอง เหตุผลของเคทก็ไม่ใช่เรื่องไม่ดี พี่เห็นด้วยด้วยซ้ำกับการตัดสินใจครั้งนั้นของเคท แต่รอบนี้นะ... ไม่ว่ามีอะไรเกิดขึ้น อย่าล้าออกจนกว่าจะหมดสัญญาะ มีหลายโครงการเลยที่พี่คิดว่าเหมาะกับสไตล์ของเธอ’

‘ค่ะ เคทจะไม่ลาออก จะตั้งใจทำงานค่ะบอส’ หญิงสาวรีบคำก่อนจะอมยิ้ม ในที่สุดเธอก็มีงานทำและได้ทำงานตามที่เคยวาดฝันมาแล้ว... สุขใจแล้วจะเท่าไรได้ในสิ่งที่ชอบ

‘พี่เชื่อว่าเรื่องงานเคทจัดการได้ดี ส่วนเรื่องเพื่อนร่วมงานพี่ก็หวังว่าเคทจะจัดการได้ดีเช่นกันนะ’

‘ทำไมล่ะคะ’

‘ก็เพื่อนเราเขาเสน่ห์แรง สาวๆ ติดตรึม วันนี้เราเข้ามากับปรานเดี่ยวต้องมีคนที่คิดว่าเราเป็นก็ก็เป็นก็กับปราน... พี่หวังว่าเคทจะจัดการได้นะ’ จบคำพูดนรีศก็เสียงไปคุยโทรศัพท์

ปวินยิ้มเห่ยส่งให้ เพียงแค่นั้นนรีศก็เข้าใจอย่างถ่องแท้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร

ไอ้เพื่อนบ้านี่ ที่เสนอตัวช่วยให้เธอได้งานและให้เธอไปช่วยงานก็เพื่อสร้างข่าวลือให้เธอเป็นตัวหลอกรับหน้าสาวๆ แทนแฟนตัวจริงนี่เอง

ปัจจุบัน

“แกจ ดูนั่นสิ นั่นไงสถาปนิกคนใหม่ที่เขารู้ว่าเป็นก็พี่ปรานนะ”

“ใช่หรือแก”

เสียงกระซิบกระซาบที่ดังเข้ามาในโสตประสาททำให้คนที่เพลื่อย่อนคิดถึงเรื่องที่เขาเสียรู้เพื่อนเข้าอย่างจังต้องตื่นจากภวังค์...นี่คือสิ่งที่เธอจะต้องเจอจากการเสียรู้เพื่อนในวันนั้นอย่างไรละ

“ฉันว่าใช่”

“แน่หรือ”

เสียงกระซิบกระซาบยังคงดังให้ได้ยิน คริษฐาลอบกอดตาก่อนจะหันหน้าไปหาสองสาวที่กำลังกระซิบกันอยู่ “สงสัยอะไรไม่ต้องกระซิบกระซาบกันได้หะคะ ถ้ามเจ้าตัวได้ ไม่กั๊ดคะ”

“เออ...”

“คุณเป็นอะไรกับพี่ปรานคะ” หนึ่งในสาวตกใจ แต่อีกหนึ่งสาวใจกล้าถามออกมาตรงๆ

โอเค เธอบอกว่าถามไม่ได้ อีกฝ่ายกล้าถามมาก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

“นะ...นั่นสิ คุณเป็นอะไรกับพี่ปราน”

“เป็น...” หญิงสาวลากเสียงยาวก่อนจะยกไหล่อย่างยียวน “เป็นอะไรดีล่ะ”

สองสาวผู้กล้าถึงกับอ้าปากค้าง สถาปนิกสาวแอบขำกับท่าทีนั้นของสาวๆ ก่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงยียวน “ขอโทษนะคะ ฉันยังนึกไม่ออกว่าจะเป็นอะไรดี วั๊นนี่ออกแล้วจะมาตอบนะคะ ขอตัวคะ”

คริษฐาไม่อยากสร้างศัตรู แต่หญิงสาวก็ซี้เกียจที่จะทำตัวใส่ๆ กับสองสาวที่ทำทางดูเกรงใจ แต่สายตาไม่ได้เป็นมิตรเลยแม้แต่น้อย ก็เนื้อแท้แล้วเธอใส่ๆ ไม่ใช่ใส่ๆ นี่นา

หญิงสาวไม่สนใจว่าสองสาวพนักงานจะมีท่าทีอย่างไร เธอยังคงเดินตรงไปยังเส้นทางที่เธอมาดหมายจะไป ก่อนจะต้องหยุดหนึ่งหันกลับไปมองด้านหลังเมื่อเห็นว่าสายตาหลายคู่มองไปยังด้านหลังเธอ

สิ่งที่ปรากฏตรงหน้าคือร่างสูงในชุดสูทเนี้ยบตั้งแต่หัวจดเท้า รูปหน้ารวมๆ คล้ายกับนริศ...หรือนี่จะเป็นท่านประธานคนใหม่

ชายร่างสูงก้าวผ่านหน้าคริษฐาและพนักงานที่อยู่แถวนั้นไปโดยไม่ได้สนใจ ทว่ากลับทำให้หลายคนตกหลุมเสน่ห์จนต้องเอี้ยวคอมองตาม รวมถึงคริษฐาที่มองตามร่างสูงไปจนสุดสายตา ก่อนจะกอดตา...หลอ

เหลือเกินละพ่อคุณ

เธอละเมื่อคนที่มีบุคลิกแบบผู้ชายที่เพิ่งเดินผ่านไปนี่เสียจริง ชрімๆ ลีกล้วยๆ...ไม่ปลื้มเลยสักนิด

เข้านี่สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือการแนะนำตัวท่านประธานคนใหม่ที่เข้ามารับช่วงแทนนริศ บอสคนใหม่ของ NTK Interior Architect ชื่อว่านทกร หรือนนท์ ชายหนุ่มอาศัยอยู่ต่างประเทศมาโดยตลอดและจบปริญญาโท ด้านการบริหารมาจากสถาบันการศึกษาชั้นนำของโลก สาวๆ ในบริษัทต่างก็มีความเห็นตรงกันว่าบอสคนใหม่เป็นหนุ่มหล่อเพียบพร้อมที่สาวๆ พร้อมจะยกหัวใจให้ครอบครอง ทำเอาบววินที่เคยถูกยกให้เป็นหนุ่มหล่อในฝันประจำบริษัทถึงกับโดนลดชั้นลงมาเป็นที่สองไปโดยปริยาย

“หล่อขนาดนั้นเชียว เหอะ ไม่เห็นหล่ออะ” จิราพูดด้วยน้ำเสียงหม่นโล้ในความนิยมของบอสคนใหม่ก่อนจะเบ้าปากมองบน...เธอไม่เห็นว่างบอสคนใหม่จะหล่อตรงไหนเลย สู้ผู้ชายหล่อๆ หลายคนที่คุณรู้จักก็ไม่ได้

“เออ ฉันก็ว่า ไม่เห็นจะหล่อเลย” คริสฐาแทรกเสียงขึ้น เธอเห็นด้วยกับจิราและรู้สึกได้ว่าที่สาวๆ ในบริษัทพูดกันนั้นมันเกินความจริงไปเยอะ

“ไซ้ซี่ ชีวิตพวกแกห้อมล้อมด้วยผู้ชายหล่อเนี่ย พวกแกเลยเห็นว่าธรรมดา แต่จะบอกให้ณะะนี่...” กรินยกแรงแรงก่อนจะสาธยายตามความรู้สึก “บอสนนท์นี่อย่างหล่ออะแก ฉันไม่เคยเห็นใครดูสิกล้วยน่าค้นหาแบบบอสนนท์มาก่อนเลย แบบว่า...อยากเข้าไปค้นหาใกล้ๆ เลยวะ”

“ตุ๊ดแรด” สองสาวเอ่ยพร้อมกันก่อนจะส่ายหน้า เจอผู้ชายคนไหนกล่ำมใหญ่ๆ หน้าตาดีๆ หน้อยกรินยกก็เป็นอย่างนี้ตลอดนั่นละ ทำไมพวกเธอจะไม่รู้

“แหม...เรื่องดำฉันนี่สามัคคีกันจั่งนะยะ แต่ช่างเถอะ ฉันยอมเป็น

ตุ๊ดแรดเพื่อบอสนนที่คนหล่อ”

“จ๊ะ” สองสาวที่ไม่ได้มองว่านนทรหล่อเหลาอย่างที่สาว ๆ พุดถึงกันตอบรับอย่างประซัดก่อนจะมองบน...กริณयरเป็นเอามากเสมอเมื่อเจอผู้ชายหล่อ

“เฮอะ พวกแกมันตาถั่ว บอสนนที่นะหล่อเหมาะสมจะเป็นพ่อของลูก”

“เพื่อเจ๊แล้วเกรซซี่ แก่มีมดลูกเหรอ”

“นี่ๆ ไ้ผู้ชายชื่อจ๊จน แก่ไม่ต้องแสดงความเห็น ฉันรู้ว่าแกจ๊จนที่ทุกคนเห็นว่าบอสนนที่เหมาะจะเป็นสามีแห่งชาติของบริษัท แก่ไม่ต้องแสดง”

“เออๆ ไ้ปราณมันชื่อจ๊จน เอะ ไปทำงานกันเถอะเคท ปล่อยไ้กรินทร์มันปลื้มของมันไป” ปวินส่ายหน้าประซัดใส่กริณयरด้วยชื่อแรกเกิดของเพื่อนชายใจสาว ก่อนจะลุกขึ้นชวนคริสฐาไปยังไ้ต้งงานโดยไม่สนใจเสียงโวยวายของกริณयर หรือกรินทร์ที่ไม่ค่อยชอบให้เรียกชื่อเก่าที่มีความหมายว่าพญาช้างลั้เกาไ้หระ

เพราะยังไม่มีโครงการใหม่เข้ามาปวินจึงขอให้คริสฐามาช่วยงานตนไปก่อน เวลาที่เขาจะไปไ้ต้งงานจึงต้องชวนคริสฐาไปด้วย ซึ่งหญิงสาวก็ไม่ได้ปฏิเสธแต่อย่างใด...

“จริงๆ เล้ย เกรซซี่ก็ยังเป็นเกรซซี่ เพื่อแต่เรื่องผู้” ไปทำงานดีกว่ามานั่งฟังกริณयरเพื่อถึงท่านประธานคนใหม่

“ก็คุณนนที่เขาหล่อจริงนี่หว่า ไม่คิดอย่างนั้นเหรอ”

“หล่อตรงไหน ซี้เก๊กซะมากกว่า เห็นแล้วเฉยๆ อะ” หญิงสาวส่ายหน้าพร้อมกั้ยกไ้ไหล่

ปวินฟังจบไม่วายส่งเสียงล้อเลียนขึ้นทันใด

“นั่นแน่ หล่อสู้เฮียคียไ้ไม่ได้อะดิ แก่ถึงว่าไม่หล่อ หลงพัวนะเรา

เหนียว”

“ไม่ได้หลง และอีกอย่าง...ไม่ใช่ผัวด้วย อดีตยะ อดีตผัว ไม่ใช่ผัว” เธอแย้ง ก่อนจะพยายามตีหน้าดูโล่ปวินให้หยุดพูด แต่ปวินก็ยังไม่วาย ล้อต่อ

“อดีตแน่เรื้อ”

“สักเบรียงมัยจะได้มั่นใจว่าแน่”

“กลัวแล้วจ้า ฮ่าๆๆ”

“ปากหมา” เจ้าของริมฝีปากจิ้มลิ้มว่าเข้าให้ ก่อนคริสฐาจะก้าวนำ ร่างสูงไปร้าวกับคนรู้ทาง ปวินหัวเราะน้อยๆ แล้วจึงเดินตามไป

ขณะที่สถาปนิกทั้งสองคนของ NTK กำลังเดินตามกันไปอยู่นั้น ทั้งคู่ไม่รู้เลยว่าตลอดทางมีคน que เดินตามมาและได้ยื่นสิ่งที่ทั้งคู่คุยกัน ตั้งแต่ต้น

คนร่างสูงหยุดเดิน ทว่าสายตายังคงจับจ้องไปยังคู่หนุ่มสาวที่เขา รู้จักแค่ฝ่ายชาย ก่อนจะเอ่ยถามคนที่เดินตามมา “ผู้หญิงที่คุยกับคุณ ปรานเป็นใคร”

“สถาปนิกที่คุณนึกเพิ่งรับเข้ามาทำงานนะคะคุณนนท์ ชื่อคริสฐา” เลขานุการส่วนตัวที่เคยทำงานกับนริศมาก่อนตอบตามความเข้าใจของตน “ได้ยินว่าวันนี้เริ่มงานวันแรกด้วยนะคะ ไล่ออกเลยตี้มัยคะ”

“ทำไมต้องไล่ออก”

“ก็หล่อนนิทาคุณนะ...”

“ผมไม่ได้วัดคนที่ฝีปาก ผมวัดที่ฝีมือ ผมจะไม่ไล่ใครออกถ้าเขามี ฝีมือ ต่อให้ฝีปากเขาจะร้ายแค่ไหนก็ตาม คุณเข้าใจที่ผมพูดมัย” นนทกร แอ้งขึ้นก่อนที่ริสาจะเอ่ยจบแล้วก้าวเดินต่อ

ริสาไม่พอใจกับคำตอบที่ได้ รีบก้าวตามไปก่อนจะเอ่ยตามความ เข้าใจของตน “แต่ยายคนนี้ได้เข้ามาด้วยฝีมือนะคะ นางเข้ามาเพราะ

เส้น”

“เพราะเส้น?”

“คะ คุณปรานเป็นคนพาเข้ามา คุณนิคนะรักภรรยาจะตายจะตัดใจ
น้องเมียได้ยังไง ฝีมือก็ไม่รู้ว่ามียัย เด็กฝากเด็กเส้นแบบนั้นจะได้สักกั้นำ
กันคะ”

นันทกรคิดตามคำบอกเล่าแต่ยังไม่ปักใจเชื่อเสียทีเดียว เพียงครู่
เดียวก็ถามออกไป “คุณคิดว่าสองคนนั้นจะไปไหนกัน”

“คุณปรานคงไปดูงานที่โครงการสร้างคอนโดแถวรัชดาคะ เธอคน
นั้นก็คงตามไปเพราะคุณปรานขอคุณนิคว่าให้มาช่วยงานจนกว่าจะมี
โครงการใหม่เข้ามา”

“ผมจะไปที่นั่น ไม่ต้องแจ้งล่วงหน้า”

“คะ” ริสาตอบรับก่อนจะลอบยิ้ม นันทกรไปดูงาน ถ้าเห็นแม่那儿
อู่งานหรือทำงานไม่เป็น คราวนี้ละแม่นั้นจะต้องถูกไล่ออกแน่นอน

ริสาไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกับคริสฐา แต่เธอหลงรักปวินมานาน
อยู่ดีๆ ก็มีคริสฐาเข้ามาแบบนี้ มีหรือเธอจะยอม...เธอจะทำให้แม่นั้นโดน
ไล่ออกให้ได้

หลายนาที่ต่อมา

ดวงตาคู่มือจ้องมองร่างบางสูงโปร่งที่ยืนพูดคุยอยู่กับวิศวกรที่
ควบคุมการก่อสร้างอย่างพิจารณา ก่อนจะขมวดคิ้ว...นี่นะหรือเด็กเส้น

เด็กเส้นที่ทำงานวันแรกก็พูดคุยกับวิศวกรราวกับเป็นสถาปนิก
เจ้าของแบบแปลนเอง แบบนี้ก็ได้ด้วยหรือ

“เคหะมีความสามารถมากพอที่จะเป็นสถาปนิกของ NTK คุณन्हน
ไม่ต้องกังวลไปหรอก ผมไม่ได้เอาคนไม่เป็นโล้เป็นพายเข้ามาหรอกนะ”
ปวินที่ยืนอยู่ข้างๆ เอ่ยเมื่อเห็นว่าสายตาของเจ้านายที่อยู่ๆ ก็มาดูความ

เรียบร้อยของโครงการจับไปที่เพื่อนสาวของเขา...

เดาได้ไม่ยากว่าที่อีกฝ่ายมาที่นี้เพราะมีใครเป่าหูเรื่องเคตอย่าง
แน่นอน

“ถ้าคุณมั่นใจ ผมก็คงทำได้แค่รอดู” นนทกรตอบกลับ ทว่าสายตา
ยังคงไม่ละไปจากสาวร่างบางที่ยังคงพูดคุยอยู่กับวิศวกรอย่างจริงจัง

คริสฐาไม่เหมือนกับผู้หญิงหลายๆ คนที่เขาเคยพบเจอ หญิงสาว
ไม่ถึงกับห้าว แต่ก็ไม่ได้อ่อนหวานเหมือนกับผู้หญิงคนอื่นๆ คนงานที่เดิน
ผ่านไปผ่านมานอกจากแอบมองเธออย่างหลงใหลแล้วยังมีความเคารพ
อยู่ในที บ่งบอกว่าก่อนหน้านี้เธอทำให้พวกเขาเหล่านั้นได้เห็นแล้วว่าเธอ
ไม่ใช่ผู้หญิงอ่อนแอที่รังแกกันได้ง่ายๆ...

ยิ่งมอง ก็ยิ่งรู้สึกที่น่าสนใจ

“รอดูได้ แต่อย่าดูนาน เดี่ยวตำรวจจับ” ปวินบอกคนที่ยังคงมอง
เพื่อนของเขาอย่างสนใจ ก่อนจะเดินผละออกไปโดยไม่อธิบายในประโยค
ท้าย

...

ปวินก้าวไปหาเพื่อนสาวก่อนจะเบมื่อให้ “ขออภัยจราจรหน่อย จะ
กลับไปเอาของที่บริษัท”

หญิงสาวหยิบกุญแจรถยื่นให้ แต่ก็ชักมือกลับเมื่อนึกขึ้นได้ “ขากลับ
เอาโกโก้ปั่นมาฝากด้วย รับประทานก่อนแล้วจะให้”

“เออ เดี่ยวจัดแก้วใหญ่ๆ ให้เลย” ปวินรับคำอย่างสนใจ เพราะไม่
อยากเปลืองน้ำมันเขาเลยติดรถคริสฐามาที่ไซต์งาน แต่ดูแล้วการติด
รถยัยคนนี้ก็ไม่ได้ทำให้เขาประหยัดเท่าที่ควรจะเป็น

ปวินเดินจากไปแล้ว คริสฐาก็เดินดูสิ่งก่อสร้างต่อโดยไม่ได้สนใจ
ว่าใครจะมองมา

ขณะที่คริสฐากำลังสนใจงาน นนทกรที่คิดว่าตัวเองควรเลิกมองสถาปนิกสาวได้แล้วก็ถอนสายตจากเธอและเดินไปอีกทาง เขาบอกปวินว่าจะมาตรวจดูความคืบหน้าของโครงการ เขาก็ต้องมาดูจริงๆ จะมัวแต่มามองเด็กเส้นที่ดูจะมีฝีมือพอตัวคงไม่ได้

นนทกรก้าวซ้ำๆ มองความคืบหน้าของสิ่งก่อสร้าง ก่อนจะหยุดฟังเมื่อได้ยินเสียงพูดคุยของคนงานที่แอบนั่งอุ้กันอยู่

“สถาปนิกผู้หญิงนั่นโคตรแจ่มเลยวะ หน้าก็สวย ออกเป็นอก เอวเป็นเอว ข้างนอกดูเท่ๆ ลุยๆ ไม่รู้ข้างในจะเป็นยังไง”

“จะเป็นยังไงล่ะวะ ก็คงจะขาน่าพ็ดนะสิ”

“พวกเอ็งอย่าทะเล่สิ่งสิวะ จำกันไม่ได้หรือที่โดนจับกุมกันมาหลังแทบหักเมื่อวันก่อนนะ”

“เหอะ ก็แค่ผู้หญิงที่รู้จักปกป้องกันตัวนิดหน่อยจะไปกลัวทำไมวะ ถ้ามีโอกาสนะพอจะพุดให้ร้องขอชีวิตเลย”

“อย่าพุดตังไปไอ้ทิม เดี่ยวมีใครมาได้ยินเข้ามันจะเป็นเรื่อง”

“เหอะ ไอ้ซี้ชลาดเอ๊ย”

นนทกรยืนฟังบทสนทนาของคนงานวัยฉกรรจ์เพียงเท่านั้นก็หันหลังกลับ และก้าวไปหาคริสฐาซึ่งยืนคุยงานอยู่กับวิศวกรหนุ่ม ก่อนจะหยุดยืนด้านหน้าของทั้งสองคน หนึ่งไปครู่หนึ่งแล้วจึงเอ่ยถาม “พวกคุณสองคนเห็นคุณปรานี่เปล่า”

“ปรานี่ไปเอาของที่บริษัทนะค่ะ มีอะไรรีเปล่าค่ะ”

“ผมอยากดูความคืบหน้าของโครงการ ในเมื่อคุณปรานี่ไม่อยู่ คุณสองคนก็นำทางแล้วก็อธิบายแทนหน่อยก็แล้วกัน” คำของเขาไม่ใช่คำขอร้อง แต่เป็นคำสั่งที่คริสฐาและวิศวกรหนุ่มไม่สามารถขัดได้ หนึ่งสถาปนิกและหนึ่งวิศวกรจึงต้องพานนทกรชมความคืบหน้าของการก่อสร้างอย่างเลี่ยงไม่ได้

วิศวกรหนุ่มแปลกใจไม่น้อยที่คนที่เพิ่งเข้ามาเป็นประธานดูกระทือ-หรือร้อนแปลกๆ แต่นนทกรู้ดีว่าตัวเขากำลังทำอะไรอยู่ การที่เขาให้ความสนใจสถาปนิกคนใหม่อาจจะทำให้คนที่คิดร้ายกับหญิงสาวหยุดความคิดเลวๆ ไปได้บ้าง

การเดินทางที่ก่อสร้างดำเนินไปสักพักก็ต้องหยุดลงเมื่อวิศวกรหนุ่มขอตัวไปรับโทรศัพท์ด้วยท่าที่รีบร้อน ปล่อยให้สถาปนิกสาวและประธานหนุ่มอยู่กันเพียงลำพัง

เมื่อเหลือกันเพียงสองคนคริสฐานี่เห็นสมควรว่าควรจะรอวิศวกรของงานกลับมาก่อนจึงเอ่ยขึ้น “เอ่อ พักตรงนี้ก็ก่อนมั๊ยคะ”

“ก็ดี”

เมื่อไม่มีวิศวกรหนุ่มต่างฝ่ายก็ต่างเงิบราวกับไม่รู้ว่าจะคุยอะไร นนทกรู้ว่าจะพูดอะไร ส่วนคริสฐานี่นั้นเป็นคนพูดน้อยอยู่แล้วระหว่างทั้งคู่จึงรับสนทนาไปโดยปริยาย

๔

หลังจากต่างฝ่ายต่างเจียบกันอยู่พักใหญ่ นนทกรก็ขอแยกตัวออกมาจากหญิงสาวเพื่อไปรับสายสำคัญ คริสฐาจึงมองไปรอบๆ เพื่อสำรวจความเรียบร้อยอีกครั้ง ก่อนจะเดินไปยังจุดที่ต้องสนใจเป็นพิเศษ เนื่องจากหญิงสาวเคยทำงานที่ NTK อยู่ช่วงหนึ่งทำให้หลายคนในที่นี้คุ้นหน้าคุ้นตาและรู้จักหญิงสาวกันอยู่บ้าง จึงไม่มีฝ่ายไหนต้องเกร็งหรือเคอะเขินในการพูดคุยและทำงาน ยิ่งได้ร่วมงานกันมาก่อนกว่าสัปดาห์ก็ยิ่งทำให้หลายคนสนิทใจที่จะคุยกับสถาปนิกคนใหม่โดยไม่ต้องกังวลใดๆ

และหนึ่งในคนที่รู้จักกับคริสฐามาตั้งแต่ช่วงก่อนที่เธอจะลาออกก็คือพิมพ์จันทร์ สาวหล่อจอมกวนหนึ่งในทีมวิศวกรควบคุมการก่อสร้างในอดีตพิมพ์จันทร์เคยตามจีบคริสฐา แต่หลังจากที่คริสฐาแต่งงาน พิมพ์จันทร์ก็กลายมาเป็นเพื่อนอีกคนของหญิงสาวที่ไปมาหาสู่กันจนสนิทสนมกับครอบครัว แม้แต่เด็กชายศิรกรยังสนิทกับพิมพ์จันทร์จนบางครั้งศิรกรยังรู้สึกอิจฉา เป็นเหมือนคู่ปรับของศิรกรตลอดเมื่อเจอหน้ากัน

ลำแขนแข็งแรงที่พาดลงบนไหล่จากด้านหลังทำให้คริสฐาที่กำลัง

มองดูการทำงานของคนงานก่อสร้างอยู่ต้งเหลือบมอง

“อะไร”

“อยากกอด ไม่ได้เธอ” พิมพ์จันทร์ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ สถาปนิกสาวเบือนหน้าหนีพร้อมขมขำ

“อย่ามาอ่อย ไม่หลงหอรอก”

“ใครอ่อย...ไม่ได้อ่อยเว้ย ช่วยอยู่ต่างหาก” คนโดนหนาวอ่อยแย้งพร้อมกับส่งเสียงกระซิบ “มีคนมองแกอยู่ ไม่รู้ตัวบ้างเธอคุณนาย”

“มอง?” คริสจาลอบส่งเกตรอบๆ ซ้ำก่อนจะเลิกคิ้ว...มีหลายคนมองเธออย่างสนใจจริงๆ แฮะ

“ไอ้ผู้ชายไซ้ต์นี่มันชอบสาวสวย เก่ง เท่ ที่ไม่ใช่ทอม และไม่มึงมาพาไวแบบไอ้เจี๊ยะ มันเลยสนใจคุณนายกันใหญ่”

“แล้วไง”

“ก็ถ้าทวงตัวคืนมันยาก หาใหม่ก็ได้นะเว้ย พวกเขาสใจแกอยู่เปิดใจบ้างก็ได้” พิมพ์จันทร์พูดพลางส่งสายตาให้อีกฝ่ายมองตาม

“ไม่เอาละ ขี้เกียจวุ่นวาย ณ ตอนนี้ฉันต้องการความโมเสด”

“พวกนี้อาจหล่อไม่พอ จึงนำเสนอคนนี้เลย...ทางซ้าย” พิมพ์จันทร์บอกพิกัต ก่อนจะอธิบาย “รู้สิที่ว่าเขามองแกอยู่ตลอดเลย หล่ออยู่นะ”

คริสจามองตามก่อนจะรีบส่ายหน้าเมื่อคนที่พิมพ์จันทร์หมายถึงนั้นก็คือนนทกรที่ยืนคุยโทรศัพท์อยู่ “ไปกันใหญ่แล้วจันทร์ ที่เขามองๆนะ ไม่ใช่ว่าอยากหาทางจับผิดไล่เด็กเส้นออกเธอ”

“ก็ไม่แน่ เขาอาจจะมองไปมองมาแล้วชอบก็ได้”

“เพื่อเจ้อ”

“เฮ้ย อาจจะไม่เพื่อเว้ย แก่ไม่เหมือนใคร ไม่หวานแต่ก็ไม่ห้าวเบ้งมึงมาพาไวแบบไอ้เจี๊ยะ ผู้ชายส่วนใหญ่ชอบแบบนี้ อ่อนแอนะเขาไม่ค่อยชอบกันแล้ว เขาชอบแบบแกนี่ อีกอย่างนะเขาว่าสาวรัสเซียสวยติด

อันดับโลก หน้าตาได้แม่มาแบบนี้ใครมองก็หลง”

“มโนเก่ง น้าประธานคนใหม่ อยากโดนไล่่อกรี้ง”

“ประธานแล้วเิงวะ ฉันเห็นเขามองแกตลอด ไม่มองธรรมดาด้วยนะบอกให้”

“เงหัวแกเริ่มไม่มีแล้วจันท์ เลิกไร้สาระแล้วไปทำงานดีกว่ามัย”

“ไปก็ได แต่ถามก่อน...ถ้าเขาสนใจแก แกจะสนกลับมัย หล่อ รวยไฮไซด้วยนะ”

“ไม่”

“เฮ้ย ไม่สนเลยหรอคุณนาย”

“ไม่สน แล้วก็ไม่ไซ้คุณนายแล้วด้วย” คริสฐาย้าซ่าๆ ชัดๆ กับพิมพ์จันท์ ก่อนจะเดินเลียงไปในจุดที่สายตาของใครคนหนึ่งจะตามไปไม่ถึง

พิมพ์จันท์ถอนใจยาวก่อนจะลอบมองประธานหนุ่ม...มีหนุ่มหล่อมาสนใจคุณนายแบบนี้ สามี เฮ้ย อติตสามีรู้เข้าจะเป็นไง

“เรื่องนี้มันต้องขยาย มาดูกันซิ ใ้ผู้กองจะทำงั้” คนมีแผนการยิ้มก่อนจะแอบถ่ายรูปประธานหนุ่มและเดินตามคริสฐาไป

ขณะที่คริสฐากำลังสนใจงาน นนทกรกำลังจับตาดูหญิงสาว และพิมพ์จันท์กำลังมีแผนการย่อโมโหคนที่เธอไม่ถูกชะตา คนที่พิมพ์จันท์อยากใหู้ว่ามีคนมาสนใจคริสฐานั้นกำลังนั่งนิ่งอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากหญิงสาวนัก...เรียกว่าใกล้จนไม่ยากจะเชื่อว่าบังเอิญเลยละ

ดวงตาคู่คมมองผ่านแว่นดำไปยังไซ้ต้งงานก่อสร้างที่อยู่ไม่ไกล ก่อนจะผินหน้าไปมองเจ้าของร้านป่นรัก ร้านเครื่องดื่มที่ตนกำลังนั่งรอโกโก้ป่นอยู่กับใครอีกคนที่นั่งหลับตาพักสายตಾಯู่

ดวงตาหลายคู่กำลังเมียงมองมาและพากันซุบซิบ ทว่าคิริินทร์กลับ

ไม่ได้สนใจ แม้จะรู้ว่าอยู่แกล้งถึงเหตุผลที่ผู้คนต่างมองมา... ไม่แปลกที่พวกเขาจะสนใจ ก็ผู้ชายหุ่นกำยำสองคนมานั่งด้วยกันกลางร้านเครื่องดื่มแบบนี้ใครๆ ก็ต้องมองละ

“โกโก้กับชาเขียวปั่นพร้อมขนมได้แล้วค่ะคุณลูกค้า” เสียงที่ดัดให้หวานกว่าปกติดังขึ้น ก่อนที่โกโก้และชาเขียวปั่นกับขนมจะถูกนำมาเสิร์ฟ

ศิรินทร์ยื่นมือไปหยิบแก้วก่อนจะจับหลอดดูดโดยไม่สนใจพนักงานเสิร์ฟสาวที่พยายามทอดสายตาทาหวานเชื่อมมาให้ ร้อนถึงคนที่ลืมหูลืมตาจากการพักสายตาต้องเอ่ยขอบคุณพนักงานสาวเพื่อออกเป็นนัยให้หญิงสาวถอยออกไป

“ผู้หญิงสมัยนี้ยังงี้ ไม่สงวนท่าทีซะบ้างเลย” เสียงบ่นดังชัดถ้อยชัดคำแตกต่างจากใบหน้าคนพูดที่คล้ายชาวต่างชาติ ก่อนจะหยิบแก้วชาเขียวปั่นขึ้นมาดื่มบ้าง

“หมดยุคหนึ่งเหนียวอายุแล้วมั้ง” ศิรินทร์แสดงความคิดเห็นแล้วก็มองโกโก้ปั่นที่พร่องไปไม่น้อยก่อนจมไปกับภวังค์ความหลังที่ไม่มีใครรู้ว่าเรื่องอะไร นอกจากตัวเขาเอง

“เป็นเอามากนะ คิดถึงเมื่อยจนอาการหนักเข้าไปทุกวัน” พันตำรวจตรี คเชนทร์ มัคชิม อัศรากุล เอ่ยอย่างเอือมระอาพร้อมกับส่ายหน้าอย่างเห็น้อยหน้า

“เรื่องของผมเถอะเฮีย”

“เออ เรื่องของแก เฮียไม่ยุ่งก็ได้ แต่เฮียถามนิดเถอะ ทำไม่ไม่บอก ยัยเคทว่าทำไม่ต้องหย่า แล้วไอ้ใบหย่านั่นก็ของปลอม” คเชนทร์ผู้เป็นหิ้งผู้บังคับบัญชาของศิรินทร์และพี่ชายแท้ๆ ของคริสฐาถามในสิ่งที่เขาสงสัยมาหลายสัปดาห์ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วขอถามสักทีเถอะ เก็บมานานแล้ว

“บอกก็ไม่เนียนดิ” ศิรินทร์แย้ง

ไอ้ ใบหย่าที่คริสฐาเซ็นไปนั้นเป็นของปลอมที่เขาเดียวกับเจ้าหน้าที่

ที่เซตไว้แล้วอันเนื่องมาจากเหตุผลบางอย่าง

“เออ พ่อเจ้าประคุณ เนียนมาก เนียนจนเมื่อยออกจากบ้านไปแล้ว
เหอะ ฉันเตือนเลยนะ น้องฉันนะถ้าได้โกรธเนี่ยใจแข็งยิ่งกว่าหินอีก”

“อย่าพูดดิอะ เฮียไม่พูด ผมไม่พูด เจ้าหน้าที่ที่เซตไม่พูด เคทก็ไม่รู้
เท่านั้นก็จบ ไว้จบเรื่องผมเคลียร์เองแหละ”

“เหอะ” คเซนทร์ส่งเสียงอย่างหมั่นไส้ก่อนที่ทั้งคู่จะนั่งดื่มเครื่องดื่ม
ของตนไปโดยไม่เอ่ยอะไรต่อ

เพราะไม่ทันได้สังเกตเห็น คีรินทร์และคเซนทร์จึงไม่ได้เห็นใครบางคน
ที่นั่งอยู่ที่โต๊ะข้างๆ... จิรชามองหน้าจอสมาร์ตโฟนที่บ้านก็กเสียงสนทนาของ
ทั้งคู่ก่อนจะกดบันทึกและเรียกพนักงานมาคิดเงินและลุกออกไป โดยที่
คีรินทร์และคเซนทร์ไม่ทันได้เห็น

หลายนาทีต่อมา

“อ้าวเฮียคิว เฮียคีย์ หวัดดีครับ” เสียงทักทายคุ้นเคยที่ดังขึ้นทำให้
คีรินทร์และคเซนทร์ต้องหยุดปลายเท้าที่กำลังจะก้าวออกจากร้านและหัน
ไปมอง

“อ้าวไอ้ปราน มาทำอะไรแถวนี้ล่ะ อย่าบอกนะว่ามาจีบสาว” คเซนทร์
ที่มีชื่อเล่นว่าคิวรับไหว้คนมาใหม่ที่เข้ามาทักซึ่งไม่ใช่ใครที่ไหน เป็น
ปวินที่เพิ่งกลับมาจากบริษัทและเข้ามาซื้อโกโก้ปั่นให้เพื่อนสาวนั่นเอง

“เปล่าๆ ผมคุมงานอยู่ไซต์งานตรงนั้นต่างหากล่ะ แล้วเฮียสองคน
ล่ะ”

“พอดีมาธุระแถวนี้ เลยแวะกินน้ำกินขนมกันนะ แล้วนี่จะมาซื้อน้ำ
ปั่นหรือ ไม่ชอบอะไรแบบนี้ไม่ใช่หรือ”

“ครับเฮีย ถ้าเป็นเหล่าพี่เววๆ พอว่า แต่น้ำปั่นนี่ขอบาย ดื่มไม่
ลงอะ แต่จำต้องมาซื้อให้ยัยคุณนาย เพราะติดรถมันมา” ปวินอธิบาย
พร้อมกับถอนใจ

เพียงแค่นี้ได้ยื่นว่าช่วยคุณนาย คนที่จะไม่หักทลายอะไรญาติผู้หนึ่งให้
มากความรักก็เลิกคิดพร้อมกับเอ่ยถามทันที ด้วยคำว่ายช่วยคุณนาย หรือ
คุณนายนั้นเป็นคำเรียกติดปากที่บรรดาเพื่อนของคริสจู้ใช้เรียกหญิงสาว
เพราะมีผู้ได้บังคับบัญชาหรือตำรวจที่เขารู้จักให้เกียรติเรียกเธอที่เป็น
ภรรยาของเขาว่าคุณนาย

“เคทก็อยู่เหรื่อ”

“ครับเฮีย ผมขอให้เคทมาช่วยงานจนกว่าจะมีงานใหม่เข้ามาละ ก็
เฮียศิย์บอกให้ดูแลให้ดี เลยพามาด้วยชะเลยจะได้ดูได้ไง”

“หัวคิดดี เออ เฮียไปก่อนละ มีธุระต่อ ไว้ค่อยคุยกัน”

“ครับเฮีย โชคดีครับ” ปวินเอ่ยพร้อมกับยกมือไหว้พี่ชายของเพื่อน
คเชนทร์รับไหว้ก่อนจะหันมาเอ่ยกับศิรินทร์ในน้ำเสียงเชิงสั่ง “แก
ก็ไปนั่งรอมันต่อละกัน พอลูกค้าในร้านเริ่มน้อยมันคงยอมออกไปคุย”

“เออๆไปเถอะ”

ดวงตาทั้งสองคู่มองส่งคเชนทร์จนลับตาก่อนที่คนมีศักดิ์เป็นน้อง
จะสะกิดพี “เฮียศิย์ครับ”

“อะไร”

“ค่าโกโก้ปั่นของไอ้เคทนี่ ง่ายมาเลย ของเมียผัวต้องจ่าย” ไม่เพียง
คำพูดที่บ่งบอกว่ากำลังจะให้เขาออกเงินจ่ายค่าโกโก้ แต่มีอหนายังแบมา
พร้อมกับการกระอรับเงินอีกด้วย

“อ้อก โกโก้ปั่นแก้วเดียวก็ซื้อให้เพื่อนไม่ได้”

“ขอบคุณครับ”

ถึงแม้จะบ่น แต่ศิรินทร์ก็ยื่นธนบัตรสีเทาให้และออกจากร้านไป
โดยไม่รอรับเงินทอน โดยส่วนที่เหลือนั้นให้ปวินเก็บไว้ซื้อในคราวหน้า

ชายหนุ่มออกจากร้านปั่นรักไป แต่ก็ไม่ได้ออกไปจากสถานที่ตรง
นั้นแต่อย่างใด นายตำรวจหนุ่มยังคงหลบสายตาผู้คน รอคอยเจ้าของร้าน

บ้านรักซึ่งเป็นอดีตลูกน้องในที่มที่อยู่อ ๆ ก็ลาออกมาเปิดร้านเครื่องตีแม่แห่ง
นี้หลังจากที่สูญเสียแฟนสาวไปเมื่อไม่นานมานี้ ซึ่งอาจจะยอมใจอ่อนออก
มาพูดคุยกัน

นั่นนี่ตาคุณมองไปยังรถคันคันที่จอดอยู่ด้านหน้าของไชด์งาน
อย่างใช้ความคิด ก่อนจะทำวอกไปด้วยรอยยิ้มมีแผนการและกลับมา
อีกครั้งพร้อมกับของที่ต้องการ

หลายชั่วโมงผ่านไป

“เออ เคท ฉันบอกเกรีย้ง” เสียงชวนคุยของปวินดังขึ้นขณะที่ก้าว
เดินออกจากไชด์งานก่อสร้าง

คริสฐาที่เดินนำหน้าพร้อมกับล้วงกระเป๋าหากุญแจรถเล็กคู้ก่อน
จะถาม

“อะไร”

“วันนี้ฉันเจอเฮียคิวกับเฮียคีย์ด้วยนะ ที่ร้านน้ำปั่นข้างๆ ไชด์งาน
เนี่ย”

มือที่กำลังค้นหากุญแจรถชะงักไปชั่วครู่ ก่อนเจ้าตัวจะยกไหล่
ทำเป็นไม่สนใจ “แล้วไง ไม่สนเว้ย”

“ไม่สนจริงดิ”

“ไม่สน” สถาปนิกสาวบอกก่อนจะรีบสาวเท้าเข้าไปที่รถ

ปวินมองตามพรางสายหน้า บางทีเพื่อนเขาก็ปากไม่ตรงกับใจไป
หน่อยนะ

“สนหน่อยดิวะ โโกโก้ที่เอามาฝากอะ เฮียคีย์เป็นคนจ่ายนะ”

“แล้วไง บอกว่าไม่สนก็คือไม่สน หยุดพูดเลยนะ พูดมากเดี๋ยวทั้ง
ไว้ที่ชะหระอก” เธอชู่ก่อนจะที่จะเดินมาถึงรถและเปิดประตูฝั่งคนขับ

ร่างสูงโปร่งก้าวเข้ามานั่งประจำตำแหน่งที่นั่งคนขับก่อนจะเอี้ยวตัว

ไปด้านหลังเพื่อเอาแบบแปลนโครงการไปเก็บไว้ที่นั้งด้านหลัง โดยพยายามไม่สนใจสิ่งที่ปวินพูด แต่ก็ต้องชะงักกับสิ่งที่วางอยู่

“ปราน...แกซื้อเค้กมาหรือ”

“เค้กอะไร ไม่ได้ซื้อ” ปวินที่เข้ามา นั่งข้างคนขับมองไปด้านหลังตามสายตาของเพื่อนสาวด้วยความงุนงง “ไม่ใช่ของฉันนะเว้ย”

“แล้วของใคร” ดวงตาคู่หวานมองไปยังกล่องเค้กร้านโปรดก่อนจะเลื่อนสายตามองไปที่กล่องน้ำผลไม้ห่อที่เธอมักจะติดคู่กับเค้กเป็นประจำ ซ้ำๆ น้ำผลไม้และกล่องเค้กก็มีถุงร้านสะดวกซื้อชื่อดัง มือบางเอื้อมไปเปิดดู เป็นขนมปังแซนด์วิชใส่ปุ๊อัดและทูน้าของโปรดกับเครื่องเติมวิตามินซีหนึ่งขวด

คริสซามองของทั้งหมดที่โผล่มาอยู่ในรถ ก่อนจะเอื้อมไปหยิบดอกกุหลาบขาวหนึ่งดอกที่วางอยู่บนกล่องเค้กมาดูใกล้ๆ

“มีการดด้วยนี่หว่า” เสียงของปวินที่เอ่ยขึ้นทำให้ลูกเสี้ยวสาวสังเกตเห็นการ์ดเล็กๆ ที่ห้อยอยู่ มือบางจึงคลี่การ์ดออกก่อนจะขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

“ของใครวะ”

“ไม่รู้ เขียนแต่ตัว K”

“K...เอ ชื่อย่อใครหรือเปล่า” ปวินแสดงความคิดเห็นก่อนจะมองของด้านหลังอีกครั้งและยกยิ้ม “เค้กร้านโปรด น้ำผลไม้ที่แกเติมประจำกับขนมปังของโปรดยามเย็น เอ...คนเอามาต้องรู้จักแกดีมากๆ เลยวะ ถึงหมากรบได้ขนาดนี้”

“ใครเล่นบ้าอะไรเนี่ย”

“ก็ K ไง”

“แล้ว K คือใคร” หญิงสาวพึมพำก่อนจะครุ่นคิด

“เอ...K คีร์เป่ล่าวะ”

“เพื่อเจ๊อ”

“ไม่เพื่อเว้ย ก็บอกแล้วว่าวันนี้ฉันเจอเฮียแถวนี้ แล้วอีกอย่างนะ ใครจะเอาของมาไว้ในรถแก่ได้วะ มีแต่เจ้าของแบบแก่กับเฮียศิย์ที่มี ฤกษ์แจคนละดอกนั้นละที่จะทำได้ ฟันธงเลยนะ เฮียศิย์ซัวร์”

“เหอ” คริษฐาเอ่ยสั้นๆ ก่อนจะมองพิจารณาดอกกุหลาบขาวอย่าง เขินอาย...นอกจากเขาจะเป็นใครได้อีกล่ะ

เป็นเขาจริงๆ นั้นละ...แต่ที่ปฏิเสธ เธอแค่ต้องการแน่ใจว่าไม่ได้คิด ไปเองคนเดียว

‘โผล่หัวได้สักทีนะตาบ้า’

๕

นัยน์ตาหวานจืดจางดอกกุหลาบขาวสัญลักษณ์ของความรักที่บริสุทธิ์พลงอมยิ้ม เธอชอบสีขาวและชอบดอกกุหลาบสีขาวมาตั้งแต่ไหนแต่ไร แต่เธอไม่เคยบอกใครเลยว่าเธอชื่นชอบดอกกุหลาบขาว นอกจากเขาคณนั้นแล้วไม่เคยมีใครรู้เรื่องนี้มาก่อน

แม้ว่าดอกกุหลาบขาวจะสื่อถึงความรักที่บริสุทธิ์ แต่คริสฐาไม่ได้มองว่ากุหลาบขาวดอกนี้ถูกส่งมาเพื่อสื่อถึงความรักที่บริสุทธิ์หรอกนะ เธอมองว่ามันสื่อถึงความโล่งใจของคนให้เสียมากกว่า เขาส่งในสิ่งที่เธอชอบมา หมายความว่าเขาใส่ใจเธอ แม้หลายครั้งเขามักแสดงออกว่าไม่ได้ใส่ใจเรื่องยิบย่อยใช้มัยละ

“กุหลาบก็มา ของโปรดก็มา แต่ทำไมตัวไม่มา ใจคอจะไม่มาเจอหน้าเลยรีง รอเจอก่อนก็ได้”

“เขาไม่รอเจอแก่ ก็เพราะเขากลัวคุณนานๆ แกจะจับได้นะสิ” จิรษาแทรกขึ้นพร้อมกับก้าวมาหนึ่งข้างๆ

คริสฐามองเพื่อนสาวใจห้าวที่ไม่ได้เดินมามีเอเปลา แต่ยังมีเด็กชั้น

พอดีจานติดมือมาด้วย ก่อนจะหลุดขาเมื่อมองไปที่ริมฝีปากของเพื่อน ดูเอาเถอะยัยหัวที่บางครั้งทำตัวแมนกว่าผู้ชาย เวลากินเค้กก็กินเปื้อนอย่างกับเด็ก ๆ เลย จะไม่ให้ขาได้ยังไง

“กินเลอะเป็นเด็ก ๆ ไปได้”

“ก็คนมันหิวนี่หว่า ก็ต้องเลอะบ้างอะไรบ้าง”

“เออ หิวก็กินไป แต่ฉันให้แกแค่เค้กนะ แซนดวิชนะของฉัน ห้ามยุ่ง” หญิงสาวเน้นเสียงในคำว่าห้ามยุ่งก่อนจะหยิบช้อนล้อมอีกคันที่อยู่บนจานมาตักเค้กสตอว์เบอร์รี่ของโปรดเข้าปาก

“น้อย ๆ หน้อยคะคุณมากิริต้า อย่าลืมว่านี่คอนโดฉัน แกอะชอบผ้ามาอาศัยคอนโดฉัน อย่าลืม” จิรชาแย้งก่อนจะดึงจานขนมเค้กไปใกล้ตัวราวกับจะไม่ให้คนมาอาศัยคอนโดอยู่ได้กินด้วย

คริสฐาถอนใจยาวไม่จริงจั่ง...ใช่ เธอมาอยู่กับจิรชาตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้วและอาจจะอยู่ไปอีกพักใหญ่

จริงๆ แล้วเธอก็ซื้อห้องข้างๆ จิรชานี่ละ แต่ว่าอยู่คนเดียวแล้วมันรู้สึกแปลกๆ เลยหอบผ้าหอบผ่อนมานอนที่ห้องของจิรชาและทิ้งห้องนั้นไว้

“ซี ไปหากินเองก็ได้”

จิรชาก็โหล่ไม่จ้อคนที่บอกว่าจะไปหากินเองและลูกก้าวตุ่มๆ ไปในครัว สาวหัวมองตามเพื่อนสาวก่อนจะหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาพิจารณาอย่างใคร่ครวญ...คริสฐาควรรู้เรื่องนี้มั้ยนะ

“เฮ้อ เอาไงดีวะ” คนหัวแต่ยืนยันว่าตัวเองไม่ใช่ทอมคิดอย่างสับสน ก่อนจะพลอกดเปิดคลิปเสียงเมื่อได้ยินเสียงเข้มๆ ดังมาจากด้านหลัง

“เอาไง อะไร”

“เรื่องของผมเถอะเฮีย...” เสียงที่ดังมาจากสมาร์ตโฟนทำให้

กรินयरที่โผล่มาทำเสียงแมนโล่เพราะกะจะแก้งสาวหัวถึงกับอ้าปาก
ค้างด้วยความตกตะลึง

“เขี้ยวแล้วไง” จิรชาสบถเสียงดังลั่น รีบปิดคลิปเสียงก่อนที่คริสฐา
จะเดินกลับมาจากห้องครัว

“นี่มันอะไรเจ๊ียบ”

“ซู้!” สาวหัวส่งสัญญาณก่อนจะรีบพุ่งตัวไปปิดปากกรินयरไม่ให้
พูดอะไรออกมา “ไม่ถาม ไม่พูด แล้วจะปล่อย โอเค?”

กรินयरพยกหน้าหงิกๆ แต่จิรชาก็ยังไม่ยอมปล่อย เธอหันมอง
ซ้ายที ขวาทีก่อนจะค่อยๆ ลดมือลงและกลับไปนั่งราวกับก่อนหน้านี้ไม่มี
อะไรเกิดขึ้น ต่างฝ่ายก็ต่างเงียบด้วยไม่รู้ว่าจะเริ่มพูดเรื่องนี้อย่างไรดี แต่
ในที่สุดกรินयरก็อดรอนทนไม่ไหว

“แก เราต้องบอกเคท”

“ไม่ตีมัน”

“ต้องบอก เคทมันควรรู้” แม้กรินयरจะยังไม่รู้ทั้งหมด แต่ก็เดา
ได้ว่าคริสฐาคงจะยังไม่รู้เรื่องนี้อย่างแน่นอน ซึ่งในฐานะเพื่อนเขาจะไม่
ยอมให้คริสฐาโดนหลอกแบบนี้แน่นอน สิ่งที่ศิรินทร์ทำนั้นมันไม่ถูก

“เคทต้องรู้”

“ต้องรู้อะไรเธอ”

“ก็ต้องรู้ว่าเสียศิษฐ์ปลอมไบเบยานะสะ...” คำพูดที่หลุดออกจากปาก
สะอูดก็กเมื่อรู้สึกได้ว่าเสียงที่ถามนั้นไม่ใช่เสียงของจิรชา หญิงสาวหัว
และหนึ่งหนุ่มใจสาวมองสบตากัน ก่อนจะหันไปยังทิศทางต้นเสียง
พร้อมๆ กัน

“เคท!!!”

ใช่แล้ว...เป็นคริสฐาที่กลับออกมาจากห้องครัวพอดีนั่นเอง แม้จะ
ตกใจกับสิ่งที่ได้ยิน แต่หญิงสาวก็ยังคงมีสติอยู่พอสมควร

“ที่พูดหมายความว่ายังไง”

จิรัชาสบตากรินนयर ก่อนจะตัดสินใจเปิดคลิปเสียง ให้บทสนทนาที่บันทึกไว้บอกเล่าเรื่องราวทั้งหมด คริษฐาฟังคลิปเสียงอย่างใจเย็นและพยายามตั้งสติให้ได้มากที่สุด

ทุกอย่างตกอยู่ในความเงิบเมื่อคลิปเสียงสนทนาจบลง หญิงสาวไม่พูดอะไรออกมา ทำเพียงวางจานเค้กที่ถือมาจากในครัวลงบนโต๊ะและเดินหนีเข้าห้องไป

คริษฐาไม่ใช่คนซีไวยวาย หญิงสาวระงับอารมณ์ได้ประมาณหนึ่งสองเพื่อนสนิทจึงไม่ได้เห็นเพื่อนสาวไวยวายอะไรรอออกมา แต่ทั้งคู่ก็รู้ดีว่าการเดินหนีเข้าห้องคือการหลบไปจัดการกับอารมณ์ของตัวเอง คนเป็นเพื่อนที่รู้จักกันดีจึงไม่คิดจะตามไปรบกวน

ความจริงข้อหนึ่งที่จิรัชากับกรินนयरรู้ดีก็คือคริษฐาไม่ชอบโดนหลอก เธอเกลียดการถูกหลอก และไม่เคยให้อภัยคนโกหกหลอกลวงง่ายๆ คริษฐาเป็นคนใจแข็ง เวลาโกรธนั้นหนักกลัวไม่ใช่เหนื่อย งานนี้มีคนโดนดีแน่ๆ

“สาธุ ขอให้เฮียศึยแคล้วคลาดปลอดภัย”

“อ้าวัยัยเจ๊ียบ แกะเซียร์เฮียศึยเหรอ” กรินนयरแย้งทันทีที่เพื่อนสาวหัวทำท่าประนมมือบนบานศาลกล่าวทำนองเข้าข้างคนผิด

“ข้างไอ้เคทแหละ แต่ก็เห็นใจเฮียศึยนิดหน่อย”

“ไม่ได้นะนั่งชะนีหัว แกจะไปเห็นใจเฮียศึยไม่ได้ เฮียศึยทำไม่ถูกเราต้องเชียร์ไอ้เคทให้จัดการกำราบคนนิสัยไม่ดี”

“อย่าเชียร์เยอะ พอเขาดีกันเราจะหมากันหมด” จิรัชแย้งก่อนจะหยิบจานเค้กทั้งของตัวเองและที่คริษฐาทิ้งไว้ไปเก็บในตู้เย็น

หมดอารมณ์กินแล้วละ

คริสฐาเก็บตัวอยู่ในห้องทั้งคืน โฟล่อกออกมาอีกทีก็ตอนเช้า สีหน้าหญิงสาวแสดงออกถึงความมุ่งมั่นจนจิรชาและกริณयरแปลกใจ คริสฐาเป็นคนใจเด็ด...คนใจเด็ดคงไม่ได้ตัดสินใจทำอะไรแผลงๆ หรอกนะ

“เข้านี้ฉันไม่เข้าออฟฟิศนะ ลาให้หน่อยละกัน”

“แกจะไปไหน”

“ถามมาได้ ก็ไปจัดการคนหลอกหลวงไง” หญิงสาวตอบกลับโดยไม่มีอารมณ์ล้อเล่นทำเอาเพื่อนทั้งสองกลืนน้ำลายเอือก เสียไว้สัแทนคนจะโดนจัดการ

“กะ...แกจะทำอะไรวะเคท ตั้งสติดีๆ นะเว้ย ผัวแกอะตำรวจนะ” จิรชาเอ่ยอย่างต้องการเตือนสติ “คุณไม่ได้มีไว้ชิงหมาชนะ”

“ฉันก็ไม่ได้จะไปประทุษร้ายเขาสักหน่อย ฉันมีสติ และมีวิธีจัดการอย่างมีสติด้วย”

“แน่ใจนะ”

“แน่ะยิ่งกว่าแน่ แกรอดูแล้วกัน ฉันจะทำให้ผู้กองศิริรินทร์คนเก่งหมอบราบคาบแก้วให้ได้เลย ถ้าทำไม่ได้นะ ฉันยอมเป็นมายตลอดชีวิต” หญิงสาวเอ่ยจริงจัง ก่อนจะมุ่งตรงออกจากห้องไปโดยไม่รอให้จิรชาและกริณयरได้ถามอะไรอีก จุดหมายปลายทางของหญิงสาวก็คือสถานที่ทำงานของศิริรินทร์นั่นเอง

ดวงตาคู่กลมมองคนร่างสูงที่ยืนใจลอยอยู่ริมระเบียงก่อนจะอมยิ้ม...ไม่ได้มีบ่อยๆ นะที่คนตรงหน้าเขาจะใจลอยแบบนี้

มีโอกาสดังนี้ มีหรือที่เขาจะปล่อยไป

มือหนาเคลื่อนไหวไปฉวยกระเป๋าต๋างค์จากกระเป๋าทังของ คนใจลอยมาด้วยความว่องไว แม้ว่าที่ลุดแล้วคนใจลอยจะรู้สึกตัวทัน แต่กระเป๋าทังค์ก็โดนช่วงชิงไปอยู่ดี

“อะไรเนี่ยเฮียเสื่อ ในกระเป๋ามีเงินแค่นี้” ศรินทร์เอ่ยพร้อมกับหยิบธนบัตรสีม่วงออกมาจากกระเป๋าค่อยๆ หยิบมาให้คนโดนฉกกระเป๋าดูด้วย... ในกระเป๋ามีแค่นี้จริงๆ บัตรเดบิตหรือบัตรเครดิตก็ไม่มีเลย

“แม่หนูแฝดให้มาแค่นี้แหละ ไม่พอให้จอมจกแบบแหกรอก เอาคืนมา” เจ้าของเงินบอกพร้อมกับฉวยกระเป๋ากับเงินกลับมาเก็บไว้

“ถามจริงเฮีย เมียให้แค่นี้จริงดิ”

“ก็แค่นี้ล่ะ ขอมากกว่านี้เขาไม่อนุมัติ” คนถูกเรียกว่าเสียดบพร้อมกับทำหน้าหมั่นไส้ “ไม่ต้องมามองแบบนี้เลย เฮียไม่ยึดกระเป๋าบ้างให้มันรู้ไป”

“ไม่ให้มองได้ไงวะ บ้านเฮียก็ออกจะรวย พ่อก็มียศใหญ่โต มีค่ายมวยเป็นของตัวเอง ทำไมเมียให้เงินมาน้อยจัง”

พันตำรวจตรีคารทูล บดินทร์นุกุล สารวัตรมือปราบยาเสพติดคนดังมองคนที่ทำหน้าประหลาดใจและสงสัยก่อนจะยกไหล่ “ไม่ว่ารวยแค่ไหนหรือใหญ่แค่ไหน สุดท้ายก็ต้องยอมลงให้เมียเว้ย เงินเขาก็คือเงินเขา เงินเขาก็คือเงินเขา ถ้ารักซะอย่าง แค่นี้ให้ได้อยู่แล้ว”

“เหอะ เป็นผมไม่ทำแบบนี้หรอก โบราณว่าผู้ชายเป็นช้างเท้าหน้า ส่วนผู้หญิงเป็นช้างเท้าหลัง จะให้เมียมีอำนาจขนาดที่ว่าบริหารการเงินทั้งหมดไม่ได้หรอก ไม่มีทาง”

“ไอ้พวกที่พูดแบบนี้สุดท้ายก็โดนเมียกำราบทุกราย เหอะ แกอะ รายต่อไป พันธจะได้เลย” คารทูลเอ่ยราวกับคนอาบน้ำร้อนมาก่อน ก่อนจะส่ายยิ้ม “ฟังนะไอ้น้อง โบราณว่าผู้หญิงคือช้างเท้าหลังนะ มันผิดจริงๆ แล้วผู้หญิงเป็นความยุ่งข้างต่างหากละ ไอ้พวกคิดว่าตัวเองเป็นช้างเท้าหน้าทะเลาะเมียมาก็รายแล้ว ฝั่งหน่วยเนี่ยไปไล่ดูเลยมีกี่คน เกินครึ่งละบอกให้”

“ก็ข้างพวกทาสเมียไปสิ เฮียคอยดูนะผมจะเป็นคนแรกของที่นี้ที่

“ไม่ใช่ทาสเมีย”

“จริงหรือคะ” น้ำเสียงหวานดังแทรกขึ้นทำให้คีรินทร์และคารทูลต้องหันไปมองหญิงสาวในชุดเครื่องแบบตำรวจหญิงที่มีใบหน้าสวยสะดุดตา

“ขอโทษที่เข้ามาขัดจังหวะนะคะ พอดีลินจะมาตามผู้กองไปประชุมที่মনะคะ” หญิงสาวผู้มาใหม่ชี้แจงกับคารทูลก่อนจะเอ่ยกับคีรินทร์ “สารวัตรคะเชนทร์และคนอื่นๆ มากันพร้อมแล้วค่ะ”

“เออ ฉันจะไปประชุมก่อนนะเฮียเสีย ไว้คุยกันต่อวันหลัง”

“เออ ไปทำงานเถอะ” คารทูลตอบก่อนที่คีรินทร์จะเดินตามหลังหญิงสาวออกไปจากตรงนั้น

“ไม่ยักรู้ว่าผู้กองสนิทกับสารวัตรคารทูลด้วย” ร้อยตำรวจตรีลินดาเอ่ยอย่างชวนคุยทันทีที่เดินห่างออกมาจากจุดที่สารวัตรหนุ่มมือปราบยาเสพติดคนดังยืนอยู่ หญิงสาวเพิ่งจะเข้ามาทำงานได้ไม่นานทำให้ยังไม่รู้อะไรอีกหลายๆ อย่าง โดยเฉพาะความสัมพันธ์สมระหว่างคีรินทร์กับสารวัตรคนดังที่ดูจะมากกว่าเพื่อนร่วมงานทั่วไป

“สารวัตรคารทูลกับสารวัตรคะเชนทร์จับรุ่นเดียวกัน ผมสนิทกับสารวัตรคะเชนทร์อยู่แล้วเลยได้สนิทกับสารวัตรคารทูลด้วยนะ อีกอย่างพ่อผมเป็นรุ่นน้องพ่อของสารวัตรคารทูล เราเลยได้เจอกันมาบ้างตั้งแต่เด็กๆ แล้ว”

“อ้อ อย่างนี้เอง มีน่าล่ะถึงได้พูดคุยกันอย่างสนิทสนม ว่าแต่คุยเรื่องอะไรกันคะ ได้ยินเรื่องข้างเท้าหน้า ข้างเท้าหลังด้วย”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ผมแค่ประหลาดใจที่เขารักเมียขอมเมียมากจนไม่เหมือนคนเดิมที่ผมรู้จัก เขาก็เลยสอนผมว่าเมียนะคือความขัง ไม่ใช่ข้างเท้าหลังก็เท่านั้น”

“แล้วสำหรับผู้กองล่ะคะ อยากจะมีภรรยาเป็นความฉ่าง หรือฉ่างเท่าหลัง” ลินดาเอ่ยถามด้วยใบหน้าที่ยังบอกถึงความเขินอายประมาณหนึ่ง

คีรินทร์ทำที่ครุ่นคิดก่อนจะหยุดเดินและหันมาจ้องมองไปหน้าหวาน “ก่อนผมจะตอบ ผมขอถามก่อนได้มั๊ย ผู้หมวดอยากเป็นความฉ่าง หรือว่าฉ่างเท่าหลังล่ะครับ”

“เป็น...แฟนผู้กองได้มั๊ยล่ะคะ”

“เป็นได้ค่ะ แต่รอผู้กองหย่าก่อนนะคะ” น้ำเสียงหวานที่เต็มไปด้วยความขุ่นเคืองดังแทรกขึ้นเสียก่อนที่คีรินทร์จะตอบ

สองหนุ่มสาวที่กำลังพูดคุยกันอยู่หันขวับไปมองตามเสียงทันทีด้วยอารมณ์ที่แตกต่างกัน

“เคท”

“ใช่ เคทเอง” คนมาใหม่เอ่ยพร้อมไปกับเดินมาหยุดใกล้ๆ คนทั้งคู่มือบางผลัดลินดาให้ถอยห่างออกไปก่อนจะผลัดอกคีรินทร์และรีบฉวยจังหวะที่อีกฝ่ายตกใจซัดหมัดหนักๆ ใส่ชายหนุ่มจนหน้าหัน

“เป็นแฟนผู้กองก็ได้ค่ะ แต่รอผู้กองหย่าก่อนนะคะ ไม่เกินอาทิตย์หรอก” คริสต๊าวเอ่ยบอกกับลินดา ก่อนจะจับคอเสื้อคนโดนต่อเลยแล้วเดินออกมาโดยไม่สนสายตาของใคร

ลินดาได้แต่ยิ้มนิ่ง ขณะที่คนอื่นๆ พากันซุบซิบ...นี่มันอะไรกัน!!!